

Ruski vojniki si ogledujejo neki nacistični oklopnik, ki jim je padel v roke v sedanji borbi proti milijonski nemški vojski pred Kavkazom. Nacisti so že na stotine in stotine takih vojni uničevali žrtvovali v svojem roparskem pohodu v južni Rusiji, da ustrezajo muham sojega tirana Adolfa Hitlerja.

Sovjetska Rusija nujno potrebuje izdatneje pomoči

UKRAJINA, BELORUSIJA IN KAVKAZ
DEŽELE OGROMNIH BOGASTEV, PO
KATERIH HITLER NAJBOLJ HREPENI.
HOČE JIH NEGLEDE NA ŽRTVE

Zadnji ponedeljek je prišlo v svet senzacionalno poročilo, da je bil Churchill in 19 drugih angleških ter ameriških predstavnikov štiri dni v Moskvi na posvetovanjih s Stalinom, s poveljniki ruske armade, z Molotovom in drugimi merodajnimi člani sovjetske vlade. Namen razgovora je bil sedanji položaj in o načrtih za drugo fronto. Poročajo, da se je med njimi dogajalo popolno soglasje.

Na velikem banketu žurnalistov zadnji ponedeljek v New Yorku, na katerem so bili predstavniki ameriške vlade in Anglije, visoki vojaški častniki iz obeh dežel, poslanički itd., je sovjetski poslanik Maksim Litvinov prepričeval vse, kako mogočna je še nemška oborožena sila in apeliral na ameriško in angleško vlado, in na vrhovna poveljstva obeh dežel, da naj izdatneje posežejo v borbo. "Nam je všeč, ko čitamo, kako se sovjetski armadi v zavezniških krogih poklanja tavorike," je dejal Litvinov. Nato je poudaril, da bi Sovjetsko Unijo veliko bolj radostilo, ako se jih bi moglo še komu poklanjati, ker je pripravljena taka priznanja z veseljem deliti.

Nasvet za še eno fronto

Bilo je vsakemu očitno, da misli s tem ustanovitev še ene zavezniške fronte v Evropi.

Litvinov ni edini sovjetski državnik, ki zavezništvo že dolgo urgirajo v agresivnost. Sovjetski vojaški atašeji v Washingtonu in Londonu skušajo prepričati zavezniške kroge, da je položaj na vzhodni fronti tako resen, da če sovjetska armada ne dobi kmalu pomoči, bo nepozno, in da zavezništvo igrajo isto pogubno vlogo kakor od začetka: Namreč namesto da bi bili napeli vse svoje sile sku-

pno, so dopuščali, da je padla dežela za deželo.

Nemški radio širi sumnje

Propaganda v zavezniških deželah za drugo fronto traja že precej mesecev. Negujejo jo posebno komunisti in pa vsi drugi, ki so za resno pomoč Sovjetski uniji. Vladni in armadni krogi v Washingtonu in Londonu so jo obljubili. A za tako podvzetje kot je invadiranje Evrope je treba priprav. Koliko daleč so dospeli, je vojaška tajnost ameriškega in angleškega vrhovnega poveljstva.

Na drugi strani pa je začel polagoma naraščati dvom, da-li zavezništvo sploh mislijo Rusiji resno pomagati. Preveč jih je že bilo v USA in Angliji, ki so v časopisih, na shodih in tudi v zbornicah izrekli nado, da bi se Nemčija in Rusija zbili druga drugo do popolnega uničenja. Ali so svoje mnenje spremenili? Marsikdo meni, da ne. Ampak tisti ljudje sami na sebi, ki so izrekli tako željo, niso toliko važni, da bi mogli odločevati, ali naj Rusija dobi pomoč ali ne. Ali pa morda so.

Ti dvomi, te spletke, namigavanja in očitki so zavezniški

(Nadaljevanje na 2. strani.)

JUSTIČNI ODDELEK V PROCESIH PROTI FAŠISTIČNIM STRUJAM

Chicago Tribune prvi veliki list, proti kateremu je bila uvedena preiskava

Generalni pravnik Francis Biddle se je resno zavzel stopiti na prste fašističnim skupinam in posameznikom, ki rujejo proti vladnim vojnim prizadevanjem in izpodkopavajo enotnost ameriškega ljudstva.

Justični departament se je v enak namen lotil tudi fašističnih glasil, ki jih je precej v deželi. Pod tem pritiskom je moral prenehati demagoški, pronacistični list Social Justice, ki ga je izdajal gobezdavi "father" Coughlin. Oblast je nastopila tudi proti raznim drugim listom fašističnih tendenc, ki sejejo nezaupanje v vlado, rujejo med vojniki, zlorabljajo krščanstvo in bujskajo proti Židom in tujerodcem.

Prvi veliki list, proti kateremu je justični oddelek uvedel preiskavo, pa je Chicago Tribune. Obtožen je kršenja zakona, ki je bil sprejet v času prejšnje vojne. Imenuje se "espionage act". Tribune je izolacionistično glasillo. Predsednika

Roosevelta in člane kabineta strastno napada. Ima močnega vpliv tudi v kongresu in milijone dolarjev imovine.

Preiskava proti Tribuni se nanaša samo na eno njeno poročilo, ki ga je imela 7. junija o pomorski bitki z Japonci pri Midwayju na Pacifiku.

Izmed posameznikov je bil na podlagi tega izjemnega zakona obsojen William Dudley Pelley, vodja fašistične sekte "Silver Shirt", na petnajst let zapora, in urednik njegovih publikacij L. A. Brown pa je dobil pet let ječe. Pelleyjevo tiskovno podvzetje Fellowship Press je bilo obsojeno na pet tisoč dolarjev globe.

V Chicagu je bilo nedavno obtoženih kršenja te postavbe nadaljnjih 28 oseb, med njimi Elizabeth Dilling, katero v demagoštvu proti politiki zvezne vlade in proti "rdečkarjem" le malokdo prekaša. Obsojeni W. D. Pelley je "specializiral" v antisemitstvu.

PRESOJANJA DOGODKOV DOMA IN PO SVETU

AFL in CIO sta še daleč od sloge in pobovanja. Na konvenciji unije UGW v Michigan Cityju je William Green dejal, da vlada v unijah AFL največja zastopnost, v CIO pa nespornost in notranji boji. Ves njegov govor je bil unijam CIO v splošnem neprijazen. Pohvalil se je tudi, da ima AFL že šest milijonov članov.

Census bureau poroča, da hladnokorna bolezen povzroča čedalje več smrtnih slučajev. Leta 1940 je vzela življenje 35,015 ljudem, ali 16,6 na vsake 100,000 prebivalcev.

Oblast v Angliji si prizadeva trgovce z živili uveriti, da bo vsakemu žal, ki bo kršil vladne regulacije. Neki mesar v Londonu je bil zatožen, da prodaja nekaterim otrokom več mesa kot pa bi ga smel na podlagi določenih odmerkov. Oblast je uvedla preiskavo in dognala 14 slučajev, v katerih je kupcem prodal več mesa kot bi ga jim šlo po odredbah. Kršitve so bile sicer majhne, ker je v vseh 14 slučajih prodal samo za \$1.05 mesa več kakor pa mu je bilo dovoljeno. In za ta mali prestopke je bil obsojen na \$1.512 globe.

Rojstva v Angliji so v času vojne jako narasla, dočim se je odstotek smrtnih slučajev med otroci znižal. Tako je poročal v parlamentu minister zdravstva Ernest Brown. Dejal je tudi, da je difterija lani umorila več otrok kakor nemške bombe.

Bratska organizacija Eagle je letos na svoji konvenciji v Chicagu opustila vse običajne konvencije zabave in izlete. In na konvenciji so govorili le o upravnih zadevah, da so hranili čas in denar. Ima 662,000 članov, izmed katerih jih je 25 tisoč v armadi.

V Nemčiji je še poldrug milijon francoskih vojni ujetnikov. Laval želi, da jih bi Hitler vrnil, ker manjka delavcev na polju. Obljubil jih je vrniti toliko, kolikor se francoskih delavcev prostovoljno prijavi za uposilev v nemški industriji. A odziv je bil slab. Vsed tega je Laval francosko delavstvo močno grajal, češ, da je premalo patriotično.

Rusija je leta 1940 producirala 212,000,000 sodov petroleja ali okrog 11 odstotkov od celokupne svetovne produkcije. Nemčiji te neobhodno potrebne surovine manjka, zato se njena armada tako prizadeva, da bi prodrla do kavkaških oljnih vrelcev.

Senator Josh Lee iz Oklahome je dejal v zbornici, da se je nespametno truditi zgraditi več ladij kot jih more Hitler potopiti. Njegovo mnenje je, da ga bo težko dohiteti, zato priporoča masno produkcijo tovornih letal za prevažanje municije, živil in vojakov. Zgrajenih je bilo že nekaj poskusnih velikih tovornih letal in ne bo dolgo, ko se jih bo izdelovalo v velikih množinah.

Minister general Tojo rad poudarja, da Japonska ne bo odnehala, dokler ne zruši Velike Britanije do cela in Zedinjenih držav popolnoma ne premaga. Tojo torej veliko obeta, a bitke na Pacifiku nič ne dokazujejo, da bo kdaj dočkal uresničenje svoje grožnje.

Osiščne podmornice so doselej potopile povprečno blizu dve naši ladji na dan. Zed. države imajo kakih 60 velikih ladje, v katerih je uposlenih 750,000 delavcev. To število bo kmalu naraslo na 2,000,000. Do konca prihodnjega leta bodo lahko zgradili 2,300 velikih tovornih ladij letno in 700 manjših ladij.

Čistka v fašistični stranki v Italiji njeni vzroki

V Mussolinijevi stranki se vsled vojnih neuspehov in pomanjkanja širi nezadovoljnost in tudi očitki proti dučuju se množe.

Ze pred par meseci je njen tajnik odredil izključenje vsakega, "ki ni vreden biti član stranke graditeljev moderne Italije". Ta mesec pa se je pričelo s čistko na debelo. Iz Švice poročajo, da bo črtanih okrog 60,000 članov.

Vlada strogo nastopa tudi proti nezadovoljnejšem izven stranke. Prizadeva si ukrotiti vsakega "nevarnega" nezadovoljneža s terorjem, da s tem prepreči organizirano uporniško gibanje.

Nasilne metode je zelo pomnožila tudi na Primorskem, v "provinci Lubiana", v Dalmaciji, Črni gori, Grčiji in Albaniji.

Argentinska vlada prepovedala vseslovanski kongres

V Argentini je bila podvzeta kampanja za sklicanje vseslovanskega kongresa, kakršnen se je vršil pred tedni za Zed. države v Detroitu. Dočim ga je vlada te dežele podprla in bila zastopana na njemu s svojimi predstavniki, ga je argentinska vlada prepovedala.

Pravi, da je to storila zato, ker je nevtralna v tej vojni in ne dovoljuje nobeni struji delovnih za zavezništvo, niti ne v prid osi. Drugi vzrok pa je, ker smatra kampanjo vseslovanskega kongresa za komunistično akcijo.

Argentinska vlada je edina na ameriškem kontinentu, ki je ohranila z državami osi. Priateljske odnose. Vlada Zed. držav ji to jako zameri, a predsednik Argentine pravi, da kar počne, je vse v interesu Argentine, ne pa kakor druge dežele. Socialisti in drugi pristaši demokracije v Argentini ga dolže tajnega prijateljstva s Hitlerjem in Mussolinijem.

Japonci pošiljajo nacijam kavčuk

Kakor poročajo iz Londona, je Japonska že začela zalagati Nemčijo s surovinami iz svojih pridobitev na Pacifiku. Med temi surovinami je ponajveč kavčuk. Ta roba se prejkone prevažna na ladjah mimo rta Roga na koncu Južne Amerike, je povedal nekdo iz ministrstva gospodarskega bojevanja.

Gospodarski stik med osi. nima pajašema se omogoča z ladjami, ki morejo prepluti 17,000 milj dolgo vodno pot brez prestopa.

Tobin odpotoval v Anglijo

Meseca septembra se bo vršil kongres zveze angleških strokovnih unij, na katerem bo zastopal AFL predsednik unije prevoznikov Daniel J. Tobin.

Nacijski agenti v Južni Ameriki na delu brez odmora

ŠPANSKA POSLANIŠTVA IN KONZULATI
GNEZDA ŠPIJONSTVA IN SPLETK. —
VLADA ARGENTINE OSTANE "NEVTRALNA".
HIERARHIJA NAKLONJENA FAŠIZMU

Nikjer ni nemška propaganda tako močna in tudi drzna, kakor v republikah Južne in Centralne Amerike. Svojega najboljšega pomočnika ima v španski diplomaciji v ondotnih mestih in v španski falangi, ki jo general Franco presaja tja in prilagaja razmeram v deželah zapadne poloble. In pa v hierarhiji.

Omrežje nacijskih agentov

Dasi so razen Argentine vse latinske republike prekinile diplomatske odnose z Nemčijo, Italijo in Japonijo, in nekatere so jim napovedale tudi vojne, je Hitlerjevih agentov veliko povsod. Med njim niso samo nemški priseljenci nego domačini nemškega pokolenja, nemški trgovci, tehniki, duhovniki in poklicni nacijski propagandisti.

Napadi na Zed. države

Glavni boj tega nacijskega propagandnega in špijonskega omrežja je proti Zed. državam. Revnemu ljudstvu dopovedujejo, da ne bo nikoli živelo v blagostanju, če ne izžene "jenkiskega imperializma".

Naštevajo industrialne in druge obrate, ki so posest ameriškega in angleškega kapitala, toda o bogastvih, ki jih posedujejo nemški in italijanski magnati, molče.

V Argentini obetajo ljudstvu raj čim Nemčija zmaga in se prične izmenjavanje nemških industrialnih izdelkov z argentinim mesom, žitom in drugimi pridelki. Zed. države vas ne bodo rešile, ker vaših pridelkov ne rabijo, pa vas gulijo le z uvozom in vsled enostranske kupčije pehaajo deželo v revščino in podložnost Wall Streetu in Londonu.

Resnica obratno

Resnica je, da je Anglija ena najboljših odjemalk argentinskih pridelkov, in enako Zed. države, ki kupujejo veliko ne samo v Argentini in v Braziliji, nego v vseh drugih ameriških deželah. Ob enem jim pomagajo s posojili, s katerimi vlade krijejo svoje izdatke in financirajo razvoj raznih domačih obratov.

Res seveda je, da so ameriške investicije v teh krajih izredno velike, toda tudi ako jih bi vlade vse zaplenile, bi to še ne pomenilo blagostanja za ondotna ljudstva. To pride šele z odpravo izkoriščanja — torej z odpravo tudi domačih izkoriščevalcev in z uredbo gospodarstva na temelju mednarodne vzajemnosti.

Namen nemškega imperializma in nacizma ni pomagati Južni Ameriki, nego si jo gospodarsko in politično podvreči "nadljudstvu" (arjcem tretje raje) v korist.

Cerkev z naciji

Ker že govorimo o pomoči in o sodelovanju, ki jo ima nacijska propaganda v španski diplomaciji, je treba poudariti, da ima fašizem mogočno oporo tudi v katoliški duhovščini.

Duhovniki so večinoma španski ali pa domačini španskega pokolenja, skrajno reakcionarni, kakor je bila do civilne vojne duhovščina v Španiji in je še sedaj. Cerkev ima v južno-ameriških deželah velika bogastva, kakor jih je imela do ustanovitve republike v Španiji in v Mehiki do revolucije. Cerkev v teh deželah gleda na Zedinjene ndržave in Anglijo kot na protikatoliški deželi, v katerima vladajo protestanti. So-

(Nadaljevanje na 4. strani.)

Anton Zornik na agitaciji za Proletarca v vzhodnem Ohio dobro uspel

Joseph Snoy je dostikrat pojmaral, da on na agitacijo po naselbinah tam okrog več ne utegne, in drugega tudi ni bilo, da bi ga nadomestil. Pa so na zadnji konferenci JSZ in Prosvetne matice v Bartonu sklenili povabiti tja koga izmed "zunanjih". Predlagan je bil Anton Zornik iz Herminieja, Pa., ki se je vabilu odzval in dobil — kakor bi dejal Anton Jankovich, "naročnin in 'copakov'."

Ko to pišemo, je postal Anton Zornik iz naselbin v vzhodnem Ohio že 33 novih naročnin in 9 obnovljenih.

To je že nekaj! S svojim delom seveda ni še končal.

Ta slučaj dokazuje, da Proletarca lahko razširimo, če bi mogli dobiti agitatorje, ki bi šli zanj, kakor pravimo, "od hiše do hiše".

Tudi v par drugih krajih smo dobili v teh tednih precej novih naročnikov. In dokaj knjig smo prodali. Dosedaj smo v poletjih prejeli zanje jako malo naročil. A danes je slovenska knjiga že dragocnost! V Mariboru, Celju, v Kranju in v drugih slovenskih krajih, ki so pod nacijo, so slovenske knjige že skoro vse uničili. V Ljubljani jih Italijani še trpe, a prednost v bivših slovenskih knjigarnah je dobila italijanska knjiga.

Pišite po naš cenik knjig. Marsikak slovenski književni biser bo kmalu razprodan. Požurite se, dokler se še dobe.

Klic indijskemu delavstvu v boj proti osišču

Odbor Ameriške delavske federacije je naslovil indijskemu delavstvu klic za pridruženje boju proti osišču. Urgira ga, da naj za enkrat pozabi krivice, ki so se mu dogodile pod angleško vlado v prošlosti, in naj skupno z ostalim demokratičnim delavstvom po svetu pomaga ugonobiti fašizem, ki je smrtni sovražnik svobodnega človeka.

"Ne glede kako upravičene so pritožbe indijskega ljudstva proti Veliki Britaniji, dejstvo ostane, da je edino upanje za politično in ekonomsko neodvisnost ljudstva vseh dežel v

zmagi zedinjenih narodov. Ako zmaga osišče, bo tudi ljudstvo Indije obsojeno v trajno sužnost," pravi proglas odbora A. F. of L. in nadaljuje:

"Ko bo vojna končana in zmaga dobljena, bo prišel čas za začrtanje novega toka k svobodi za Indijo in drugih zatiranih ljudstev."

Ameriško in angleško delavstvo priznava, da so bile v Indiji pod angleško vlado storjene velike krivice, in delavstvo obeh dežel je proti njim protestiralo in Indijcem pomagalo, da se jih odpravi.

Smatra pa, da stavke, izgrediv in odrekanje sodelovanja z Anglijo sedaj, ko je v vojni, Indiji ne more biti v korist, ne borbi za svobodo vseh dežel in narodov. Homatije v Indiji, ukinjenje njenih obratov s stavkami in podžiganje k izgredu je pomoč Japonski čeprav ji ni dana namenoma, ob enem pa povzroča zmedo v Indiji v času, ko ima Anglija polne roke naporov in bojev z osiščem vsakrizev po svetu.

Dobro je, da je odbor AFL delavstvu Indije obljubil pomagati v zahtevah za osvoboditev

njegove dežele, in ga ob enem pozval, da naj sedaj raje sodeluje z zavezništvi, ne pa jih ovira v njihni borbi.

Tudi sovjetske delavske unije so na Indijo slično apelirale in komunisti ter drugi prijatelji Sovjetske Rusije v Indiji ostro obsojajo taktiko in sabotažne metode Vseindijskega kongresa. Od zmage Anglije lahko s gotovostjo pričakuje osvoboditev Indije, ne bo pa je dobila, ako zmaga Japonska in Nemčija. To je jasno in milijone ljudi v Indiji se zaveda te resnice.

Imenik društev Prosvetne matice

je v tej številki na peti strani. To je prva objava tega imenika v tem letu.

Ali je vaše društvo že vključeno v Prosvetni matici? Ako ne, predlagajte, da se ji pridružite.

PROLETAREC

LIST ZA INTERESE DELAVSKEGA LJUDSTVA.

IZHAJA VSAKO SREDO.

Izdaja Jugoslovanska Delavska Tiskovna Družba, Chicago, Ill.

GLASILO JUGOSLOVANSKE SOCIALISTIČNE ZVEZE

NAROČNINA v Zedinjenih državah za celo leto \$3.00; za pol leta \$1.75; za četrt leta \$1.00.

Inozemstvo: za celo leto \$3.50; za pol leta \$2.00.

Vsi rokopiši in oglasi morajo biti v našem uradu najpozneje do ponedeljka popoldne za preobčitev v številki tekočega tedna.

PROLETAREC

Published every Wednesday by the Yugoslav Workmen's Publishing Co., Inc. Established 1906.

Editor.....Frank Zaitz
Business Manager.....Charles Pogorelec

SUBSCRIPTION RATES:

United States: One Year \$3.00; Six Months \$1.75; Three Months \$1.00.
Foreign Countries: One Year \$3.50; Six Months \$2.00.

PROLETAREC

2301 S. Lawndale Avenue CHICAGO, ILL.
Telephone: ROCKWELL 2864

Upor v Indiji - njegovi vzroki in kaj bodo posledice?

Vseindijski kongres ne bi mogel državam osiše (Japonski, Nemški in Italiji) ustreči s ničemer bolj kakor je s svojim ultimatom za takojšnjo neodvisnost Indije od Velike Britanije.

Posebno japonski propagandi je prišlo to kakor nalašč. Po Kitajskem in med drugimi ljudstvi v Aziji vprašuje: "Ali še verujete, da se zavezniške bore za 'štiri svobodščine'? Poglejte v Indijo!"

Sedanji položaj v Indiji je posledica zmotne politike Angležev po prejšnji svetovni vojni. Indijci so se takrat borili na strani zaveznikov in obljubljeno jim je bilo, da dobe po vojni statut dominiona. Angleška vlada jim je po vojni ponudila precej politične avtonomije. Vseindijski kongres je pogoje odklonil in zahteval popolno neodvisnost, bil pa je pripravljen v pogoj, da bi Indija ostala po svoji volji sestavni del imperija Velike Britanije.

V sedanji vojni je Vseindijski kongres "nevturalen". Njegovi voditelji so celo izjavili, da Indije niti pred Japonci ne bodo branili, dokler bo pod Anglijo. Japoncem je bilo to kajpada silno povšečno.

Porazi zaveznikov v Aziji angleškemu prestidžu v Indiji seveda niso koristili. Ekstremni krogi Vseindijskega kongresa so izdali oklice, da je baš sedaj, ko so zavezniške v neugodnem položaju — v defenzivi — čas za ločitev od Velike Britanije najugodnejši.

Načelnik kitajske vlade general Kaišek je šel v Indijo, da voditelj Vseindijskega kongresa pridobi za spravo z angleško vlado. V enak namen je poslal tja svojega posredovalca predsednik Roosevelt. General Kaišek jim je dokazoval, da ako Japonska zmaga, ne bo svobode za Indijo. Angležem pa je svetoval, da naj Indijo določno povedo, kaj nameravajo z njo. Tako je prišel tja v imenu angleške vlade bivši levčarski socialist Sir Stafford Cripps in imel z voditelji Vseindijskega kongresa in s predstavniki drugih indijskih struj mnogo posvetovanj, a kompromisa le ni mogel doseči. Obljubil je Indiji popolno avtonomijo, a v tej vojni bi Anglija obdržala obrambo Indije. Kajti če se bi angleške bojne ladje in angleška armada umaknili iz nje, bi to odprlo Japoncem vrata na stečaj. Vseindijski kongres bi sicer lahko v prav kratkem času sestavil vlado, ne mogel pa bi kar tako zgraditi armado, s katero bi branil svojo deželo.

Mohandah K. Gandhi, ki je nekak duhovni vodja Vseindijskega kongresa, tega argumenta ni hotel upoštevati. Zahteval je neodvisnost Indije od Velike Britanije v vsakem oziru. Cripps se je vrnil v London praznih rok.

V Washingtonu, Moskvi, v Angliji in na Kitajskem so vzlic tem neuspelim posetom upali, da Vseindijski kongres ne bo izvil svojih pretenj. To upanje se jim ni izpolnilo. Poslovni odsek Vseindijskega kongresa je izdal na Indijce proglas za nenasilno nepokorščino oblastim, dokler bodo pod Angleži.

Angleška vlada se je morala odločiti ali za umik, ali pa za drastično akcijo. Poslužila se je slednje poti. Gandhi in drugi uporniški voditelji Vseindijskega kongresa so bili poslani v zapor. Nacionalisti pa so se namesto nenasilne nepokorščine poslužili izgrediv proti oblastim. Mnogo izgredivnikov je bilo ubitih. Stotine jih je bilo aretiranih. Mnogokje so izgredivniki ustavili promet, pozivali delavce v stavke, pa tudi rušenja in požigi so se dogajali.

V Tokiu so tega izredno veselili in si manevro roke, češ, da je angleškega imperializma v Aziji konec. "Naš sen za gospodstvo nad Azijo se uresničuje," pravijo japonski imperialisti in mežikajo v Indijo in proti Sibiriji.

Indijski nacionalisti so v tej krizi kakor Irci. Mržnje do Angležev so jih zaslepile pred resnično nevarnostjo, ki jim preti, ako zmaga osiše. Kajti ako zavlada v Indiji japonsko vojaštvo, ne bo več Vseindijskega kongresa, ne demonstracij, ne svobodnega časopisa. Indija bi prišla iz dežja pod kap.

Vzroki za vojne izginejo edino kadar jih odpravimo s socialistično uredbo.

Zmagovati v razpravah na sejah, shodih in v tisku je veliko lažje kakor na bojiščih.

Vsakdo, ki hoče svet v čem resnično izboljšati, mora za svoje risbe in nauke črpati iz socialistične filozofije in socialističnega gospodarskega programa.

Fašizmu je vrgano Kajnovno znamenje v čelo. Njegovi principi so umor, nasilnost in sila. Fašistovska država ne spoštuje človeka in njegovih pravic ter se brutalno vmešava v človekovo zasebno življenje. Da bi opravičili potoke krvi in vse zatiranje, ki se dogaja samo radi častilakomnosti in vladohlepnosti fuh-
rerjev, izrabljajo ime boga in naroda. —Valter Rode.

Na gornji sliki je videti notranjost enega od orjaških ameriških prevoznih letal, ki morejo prevažati vojske, municijo, topove in druge vojne potrebščine na tisoče milj daleč, ne da bi se jim bilo treba bati podmornic. Amerika jih gradi nič koliko, a jih potrebujemo še več.

SMRT GUGLIELMA FERRERA

Bojovník socialne pravičnosti, propovednik vzajemnosti med narodi, prijatelj Jugoslovanov

Dne 3. avgusta je v Ženevi preminul Guglielmo Ferrero, profesor ženevske univerze, ki šteje med največje zgodovinarje našega časa.

Guglielmo Ferrero je napisal poleg velikega števila drugih zgodovinskih znanstvenih in književnih del, knjige: "Velicina in padec Rima", "Med dvema svetoma", "Stara in nova Evropa", "Tragedija miru", "Govori gluhcem", in trilogije o diktaturah in režimu svobode: "Aventura", "Rekonstrukcija Evrope" in "Oblast". Vsa ta dela so izšla v vseh važnih svetovnih jezikih. Mnoga so objavljena tudi v srbohrvaščini in slovenščini. Ferrerovo delo na polju časopisja, posebno francoskega, ameriškega in južno-ameriškega, je velike važnosti, kajti skozi leta in leta je svetu odpiral oči in mu kazal pretečo katastrofo. V "Tragediji miru" je prvi zagledal bližajočo se strašno nesrečo, usodno posledico vojne in miru. Po nastopu fašizma v Italiji je začel s pisanjem svojih člankov in knjig, v katerih je napovedoval katastrofo in tragedijo človeštva, ki se je neizbežno morala razviti iz fašizma. Zaradi tega je nastal med njim in Benitom Mussolinijem spor, ki je povzročil njegov odhod iz fašistične Italije. Leta 1930 je zapustil Italijo in se nastanil v Švici, kjer je postal profesor sodobne zgodovine na univerzi. Ves ta čas je Ferrero ostal zelo aktiven novinar in kritikoval slabo in neodločno politiko zapadnih demokracij. Za časa ustanovitve Mandžukuo-a, se je nahajal na Kitajskem. Za časa abesinske vojske se je odločno postavil na stran Abesinije in vseh onih narodov, ki se bore za neodvisnost in svobodo. Odločen nasprotnik prepohlevne londonske in pariške politike, je zahteval ne le, da demokratske velesile enogledno posežejo v abesinsko vojno, temveč tudi živo obsojal angleško in francosko politiko pasivnosti v meščanski vojni na Španskem. O priliki Monakovega je stal popolnoma na strani Čehoslovake in vseh malih narodov. Nezadovoljen s slabotno politiko Pariza in Londona, je prerokoval Evropi propast in vojno. V izdajstvu napram Čehoslovaki, ki je videl polom Evrope in vse njene politike ravnovesja in sistema družstva narodov.

Guglielmo Ferrero je bil velik prijatelj Jugoslavije, prav od njenega začetka, pa do zdaj. V vseh svojih člankih je branil njeno neodvisnost. 1904 se je prvič srečal z velikim hrvaškim državnikom Franom Supilom, ki ga je obiskal v Turinu. Od takrat naprej je bil Guglielmo Ferrero navdušen pristaša ustanovitve Jugoslavije. Prepričan je bil, da mora Avstro-ogrska monarhija razpasti in je kot pravi Mazzinijanec spoznal potrebo, da se ustvari državo južnih Slovanov. Za časa svetovne vojne je bila Ferrerova hiša v Florenci shajališče jugoslovanske emigracije. Redno so tja prihajali Franjo

Supilo, dr. Ante Trumbić, Ivan Mestrovic in drugi.

Ko je italijanska nacionalistična propaganda zahtevala, da Dalmacija in Primorje pripadeta Italiji, je Ferrero odločno zahteval, da vsi kraji, kjer žive Hrvati in Slovenci, pripadejo novo rojeni Jugoslaviji. Tudi na mirovni konferenci je podpiral upravičeno stališče Jugoslavije. Celu za časa D'Annunzijske avanture, ki je dejanski začetek fašizma, je Ferrero zahteval od laške vlade, da D'Annunzio zapusti Reko in Kvarner. Znani so njegovi članki iz lista "Secolo", ki jih je ponatisnilo vso jugoslovansko dal-matinsko časopisje.

Njegovo potegovanje za pošteno politiko miru in sodelovanja med Italijo in Jugoslavijo na Jadranskem morju, je imelo zanj hude posledice: povsod so ga napadali, bil je konfiniran, pod policijskim nadzorstvom in končno pregnan iz Italije.

Jugoslavija, Čehoslovakija in Poljska izgubljajo v Ferreru velikega prijatelja.

Naj še omenimo, da je smrt Ferrera posebno težek udarec tudi za šefa odseka za časopisje pri Jugoslovanskem Informacijskem Centru v Zedinjenih državah dr. Bogdana Radica. Njegova soproga Nina Radica je edina hči velikega zgodovinarja in njegove žene Gine Lombrozo, hčere slavnega učenjaka Cezare Lombrozo. G. Radica je v svojem obsebnem delu "Agonija Evrope" posvetil prvi del "Razgovorom z Guglielmom Ferrerom". — JIC.

SOVJETSKA RUSIJA NUJNO POTREBUJE IZDATNEJE POMOČI

(Nadaljevanje s 1. strani.)

morali jako opasni. Posebno, ker jih že dolgo poudarja nemški radio v vseh jezikih. Rusom na primer zatrjujejo, da jim Velika Britanija ni v stanju pomagati, in tudi če bi mogla, jim ne bi hotela. Dalje nacijski radio pripoveduje Rusom, da kar pa se Zed. država tiče, pa oni sami vedo, kako nesmiselno bi bilo od njih pričakovati kako izdatno pomoč.

Namen je rušenje zaupanja

Kakor Nemci posedujejo najboljšo oboroženo silo, tako imajo tudi močnejši propagandni in špijonski aparat. In svoje agente vsepovsod. Churchill in Roosevelt sta Sovjetski Uniji zagotovila, da bodo skupno vztrajali do zmage in potem mir skupno gradili. To je bilo dobro. A novo umikanje sovjetske armade pred nacijsko vojno mašino in njeno prodiranje na bogata sovjetska oljna polja spravlja vse sovjetski obrambni sistem v nevarnost. In naravno, kadar ljudstvo v zavezniških deželah čita le o odporu, o umiku in pa nacijsko bahanje, se mnogih loteva malo dušnost, čeprav jim ameriško poveljstvo zagotavlja, da pride čas, ko bomo zadostno pripravljene za ofenzivo in tedaj bomo mi zmagovali.

Nemci že ogromno pridobili

Nemci pravijo, da je že nad 40 milijonov sovjetskega prebivalstva pod njimi. Ukrajino in Belo Rusijo so okupirali, gredo na Kavkaz in Črno morje postaja njihovo. In nemškemu ljudstvu pripovedujejo, kako se že izvaja načrt za izrabljanje zemlje in prirodnih bogastev v okupirani Rusiji, ki je najbogatejši, najrodovitejši del njene prostrane dežele.

Dalje Nemci pripovedujejo o svojih načrtih za spremenitev Ukrajincev in Belorusov v tlačane, ki bodo morali delati za "vzvišeno nemško pleme" in nemške gospodarje, da bo imele nemško ljudstvo vsega v izobilju.

Tak načrt Nemčija že uveljavlja v vseh drugih okupira-

nih krajih v Evropi, razen v tistem delu Francije, ki ga misli vrniti nazaj.

Ogromne nemške žrtve

Pridobitve na sovjetskem ozemlju so stale Nemčijo ogromnih žrtev. Hitlerju ni zanje, ako more doseči svoj namen. In namen je zmagati, neglede, koliko njegovih vojakov bo padlo. Saj ima še vedno dosti hrane za topove! In njegova armada je močnejša, kakor je bila prošlo zimo, ko so o nji pravili, da bo zmazana na ruskih starih koncah enako tragično kakor je Napoleonova. Tak optimizem je kvaren. Njegovo neupravičenost so v Moskvi že zgodaj na pomlad dobro poznali, zato so tudi predlagali Angležem in Američanom ustanovitev zapadne fronte.

Morda jo dobi Rusija še eno, ako Japonska udari nanjo v Sibiriji.

Položaj torej ni še tak, da bi mogli v zavezniških deželah kar tako upati na zmago, kakor so mnogi mislili v začetku. Treba se je boriti, in dosedaj je Rusija edina, ki mora prenašati skoro vso težo Hitlerjeve mehanizirane vojske.

A se bo spremenilo. To v Washingtonu in Londonu zatrdujejo. Hitler se je pripravil dolgo, Anglija le nekaj let, Zed. država pa v velikem šele od japonskega napada dalje. Na Pacifiku se Japonci ne morejo več ponašati z zmagami, nemško ofenzivo v Afriki so tudi ustavili. Toda z agresivnimi akcijami se vendar mudi, dokler je še ruska armada močna.

Konferenca delavskih unijs treh dežel v Washingtonu

Meseca septembra se bo vršila v Washingtonu konferenca zastopnikov ameriških, angleških in ruskih unijs v namenu, da se zedinijo za enoten program in za ojačenje delavskega sodelovanja v vojni za poraz fašizma.

Kadar želite kaj oglašati, spomnite se "Proletarca".

JOŠKO OVEN:

RAZGOVORI

Vojni vihar je končno tudi Indijo dosegel. Kakšen bo rezultat in posledice, ne ve nihče. To pa, da ne bo dobro za Anglijo in zavezniške, je razumljivo. Japonska bo izkoristila položaj v Indiji pod geslom: "Azija Azijatom!" Težko je obsojati Indijce za ta njih korak. Kdor pozna Indijo le površno, kot kronsko kolonijo Anglije, s primitivno agrikulturo, čudno, Evropejcu tujo religijo, in še bolj tujiimi šegami in običaji, bo ugotovil z angleškimi toriji vred, da Indijci še niso zreli za samovlado. A kdor je malo več čikal in se zanimal za Indijo in poznal saj majhen del njene duhovne filozofije — in njene stoletne borbe za osvobodjenje izpod tujega jarma ter izpod jarma domačih vladarjev in princiev, kateri so s svojim ogromnim bogastvom vzdrževali na krmitu s pomočjo angleške krone — in kdor saj malo pozna delo Mohandasa Karamchanda Gandhija, Nehruja in druge velike Indijce — bo mislil drugače.

V zadnji svetovni vojni je Gandhi, kot večina drugih vplivnih Indijcev, bil z Anglijo, katera je obljubila Indiji samovlado, kakor je tudi obljubila Palestino Arabcem in pozneje Zidom. Po dobljeni zmagi je Anglija prelomila svoje obljube. Indijci so revoltirali, Anglija je s silo uničila to gibanje in v taknila Nehruja in Gandhija v ječo. To je še bolj poostribo boj, kateri je trajal vse do sedaj, da je Anglija veliko zakrivila s svojo kolonialno politiko, ve vsak pedant in rezultat je popolna brezbrzičnost domačinov povsod v njenih kolonijah, kot se je pokazalo v Malezi, Burmi itd. Indija, kot Kitajskaja, je ogromna dežela, ki šteje približno 400 milijonov ljudi. V obeh je na vrhu budizem, poleg pa v Indiji še vedno prevladuje kastni sistem, kateri sega daleč v njeno prazgodovino. V obeh deželah je prevladoval pacifizem.

In vendar, poglejte Kitajsko! Izvojevala je svojo narodno revolucijo, ne da bi posedovala veliko industrijo. Imela je le primitivno agrikulturo in malo modernega vojaškega znanja. In vendar se ta dežela Kitajska bori že šesto leto proti eni največjih militarističnih sil na svetu. Zakaj?

Odgovor je jase. Vztraja zato, ker se bori zase, za svoj narodni obstoj, kot se bore Jugoslovani, Čehi in Rusi. Za svojo deželo, za svojo sedaj. To je vsa skrivnost človeškega odpora. To je Anglija pozabila pred leti in sedaj je prepozno! Amerika ni pozabila Filipinskih otokov, zato so se Filipinci borili tako junsko na naši strani. Borili so se zase, ker so vedeli, da Zedinjene države ne prelomijo svoje dane besede. Popraviti vse to je malo pozno, želimo pa, kot želi vsak iskren človek, da se to vprašanje reši brez zlih posledic in prelivanja krvi.

O Kitajski (nadaljevanje)

Predno nadaljujem, je treba par besed o glavnih činiteljih kitajskega revolucionarnega gibanja. Kot sem že enkrat prej omenil, je bilo kitajsko revolucionarno gibanje bolj agrarno kot pa industrialno in to seveda radi tega, ker je bila Kitajska industrialno še nerazvita. Tudi, ki so prevladovali v mestih, niso hoteli konkurence v svojih industrijah, dežela pa je bila silno primitivna. To revolucionarno gibanje na Kitajskem se je pa tudi razlikovalo od drugih dežel po svojem strogo nacionalnem značaju. Na čelu tega gibanja so bili ljudje, katere je vzgojila revolucija. Nekateri izmed njih so bili v pregnanstvu s Sun Yat-senom. Omenil bom le nekatere.

Mao Tse-tung, predsednik prve kitajske sovjetske republike in ob enem zelo zmogljiv vojaški poveljnik in administrator, je bil sin precej bogatih staršev. V svojem petnajstem letu je pobegnil z doma z željo, da se izobrazi. To ga je gnalo v razna kitajska mesta, kjer se je kmalu seznanil z revolucionarnim gibanjem. Z velikim naporom in v pomanjkljivo je obiskoval šole, postal učitelj in končno urednik neke-

ga revolucionarnega glasila. Sledile so ječe, pobegi, in končno revolucija.

Potem Lin Piao, predsednik rdeče akademije kadetov. Za njegovo glavo je vlada v Nankingu razpisala četrto milijona dolarjev. In kljub siromaštvu revnih Kitajcev se je Lin Piao zelo malo brigal za svojo dragoceno glavo. Leta 1932 je postal poveljnik prve rdeče armade, katera je štela okrog 20 tisoč mož. Pod njegovim vodstvom je postala ena najboljših divizij, radi tega je velika nagrada, ki je bila razpisana za njegovo glavo, razumljiva. Lin Piao je še mlad. Sin tovarnarja, je že zgodaj postal revolucionar. Leta 1927 je postal polkovnik v četrti kuomintangski armadi. Pozneje, po desničarskem "coup d'etat" v Nankingu, je pobegnil s svojim polkom v Nanchang in se pridružil komunistom.

Rdeči Napoleon

Eden največjih karakterjev revolucionarnega gibanja na Kitajskem je brez dvoma Ču Teh. Še kot otrok je sanjal o legendarnih kitajskih junakih, katerih je polno v kitajski zgodovini in mitologiji. Rojen je bil v eni izmed najbogatejših rodbin kitajskih veleposetnikov. Bilo mu je na razpolago vse, kar more dati bogastvo in vpliv. Skozi politični vpliv družine je bil sprejet v slovitto Yunnansko vojaško akademijo. Leta 1912 se je Ču Teh odlikoval v boju za mlado republiko. L. 1916, ko je Yuan Shih-kaj skušal ponovno ustanoviti monarhijo, se mu je mladi Ču Teh zoperstavil in postal eden najbolj znanih upornikov.

Vsa njegova poznejša kariera je bila uspeh. Delal je, kot drugi pred njim. Njegovo mesto v administraciji mu je služilo, da je lahko nalagal davke ter postal izjemno bogat. Ne samo, da je postal kadilec opija, ampak je bil eden prvih, kateri si je postavil resnični harem s precejšnjim številom žen in priležnic. Sezidal si je velikanjsko palačo ter je imel vse, o čemer bi človek rekel, da npravi moža srečnega — bogastvo, moč, vpliv in lepo bodočnost — vse, kar si more želeli pravi konfucijanec. Imel pa je, kakor pravi Edgar Snow — eno slabo napako. Rad je čital knjige.

Leta 1922 je Ču Teh vpokojil vse svoje žene, izstopil iz svoje visoke pozicije in je odšel v Sanghaj. Tu je srečal več mladih revolucionarjev, kateri pa niso nič kaj prijazno gledali na že ostarelega militarista, kormuprarnega administratorja iz fevdalnega Yunnana, o katerem se je vedelo, da ima mnogo žen ter da kadi opij.

Ču Teha je to zelo bolelo. Odločil se je, da se odvadi kajenja opija na vsak način. Cele dneve je ležal skoro v nezavednosti ali svoje resolucije ni prelo-mil. Končno se je vkrcal na neki angleški parnik, na reki Yangtze. Tu je bilo nemogoče kupiti opij. Cele tedne, ko je trajala vožnja, ni nikdar šel na

(Nadaljevanje na 3. strani.)

Tole mi ne gre v glavo?

Čemu katoliška hierarhija ne kaže nobene mržnje do nacizma in Hitlerja, dasi ga slovan-ska, pa tudi del nemške duhovščine oglašja za sovražnika cerkve?

POVESTNI DEL

IVAN VUK: BELE NOČI

(Nadaljevanje in konec.)

Ko se mi je predstavil, je bil na njegovih ustih usmev, v očeh kraljestvo. Ni prišel ob belem dnevu, kakor tisti prvi, nego v nočeh sanjarij, poklonil se in pozdravil:

"Sreča s teboj in radost!"

Pogledal sem ga, stoječega pred menoj, nepoznanega in vprašal nezaupljivo:

"Kdo si?"

On se je priklonil vnovič in rekel prijazno, kakor človek, ki se želi seznaniti, a ne ve, če ni njegova želja nadležna in vsiljiva:

"Če sem ti nadležne, povej! Če ti ni do mene in do mojega pozdrava, obrni se od mene."

Gledal sem v njegove sanjarske oči in usmevajoče lice in vprašal že brez nezaupanja:

"Kdo si, ki me pozdravljaš, kakor se nisem slišal?"

"Tvoj 'Jaz', je odgovoril.

Moje oči so obvisle na njem. Zopet se me je polastilo kakor človeka ko sliši v nepoznancu poznano ime poznane človeka.

"Moj 'Jaz' je celo drug! Poznam ga."

Nasmehnil se je nepoznani.

"Moj tovariš je tisto! Moj brat!"

Pogledal sem ga in še je bil dvom v meni. Vendar mi je bilo kakor da mi je nekdo pokazal sliko, ki sem jo že gledal nekdanj, a se nisem mogel spomniti kdaj in kje in če v resnici ali samo v sanjah.

"Kaj sta v meni dva 'Jaza'?" sem vprašal.

"Dva!" je odgovoril kratko.

"Kako da te dosihdoh še nisem videl?"

"Nisi me hotel videti. V tebi živim od tvoje začeta in sem toliko starejši od svojega brata, tvojega poznane 'Jaza', ki je zaživel v tebi šele s prvo kretnjo zavesti."

Tedaj so se mi odprle oči.

"Mar si to ti, s katerim sem se razgovarjal v urah sanjarij?"

Prikimal je ves zadovoljen, ko je videl, da sem ga spoznal, in prisedel k meni.

"Tisti sem!"

Veselo mi je postalo in prijetnost je obšla moje ude.

"Lepo si mi pripovedoval," sem rekel, "le žal, da si govoril tako redko!"

"Vsako noč sem ti pripovedoval in vselej, ko se je kje zamudil moj brat, tvoj poznani 'Jaz'. Vodil sem te po potih, kamor te moj brat ne more. Po dnevi, ko si sedel zamišljen pri obedu, ko si delal na polju, sem ti govoril. Na večer, ko si posedal pred hišo, sem bil s teboj."

"A nisem te slišal," sem se

Nečem suhoparnih zakonov znojnih cest, s krvjo orošenih; nečem ovenelih in umorjenih idealov, v žalostno spremenjenih idil. Čisto hrepenenje je moj dih, cvetje moje besede. Ni moj poljub leden, kakor telo mrljca, nego gorak kakor grudi device..."

Taka je zgodba tistega prvega srečanja s svojim drugim "Jazom"...

Bolj kakor kedaj poprej sva se pogovarjala s njim v tistih urah, ko so sanjavo šepetale bele breze. Vsakokrat, ko so se odele v siv pajčolan, sva sedela pod njimi in njegove zgodbe, ki so bile moje lastne, v duši prežite, so bile prečudne, nevsakdanje vsakdanje, neverjetno verjetne, neresnično resnične. Bile so plod in življenje mojega drugega "Jaza".

"Pozdravljene, bele noči..."

RAZGOVORI

(Nadaljevanje z 2. strani.)

suho. Tu se je vršil največji in najtežji boj v njegovem življenju. Ko je mesec dni pozneje zapustil parnik, je bil popolnoma zdrav.

Ču Teh je bil tedaj nekako štirideset let star, v najboljšem zdravju in silnem koprnenju za revolucionarno izobrazbo. Pri družbi se je malemu številu kitajskih dijakov in odšel z njimi v Nemčijo. Tu se je seznanil s mnogimi revolucionarji in začel resno študirati marksizem. V tem so mu največ pomagali mladi kitajski dijaki, kajti on sam je bil slab lingvist. Nemščino je komaj za silo obvladal. Pravijo, da je bil eden najprijaznejših dijakov, ki je cele noči prebiral ob knjigah. Nekdo je na letel na knjigo "Država in revolucija". Ta knjiga ga je seznanila z rusko revolucijo. Prečital je vse Leninove spise in pozneje je postal član nemške komunistične stranke. Od tu je odšel v Pariz, kjer je obiskoval šolo za kitajske dijake, katero je ustanovil Wu Tze-hui, star kitajski revolucionar komintangške šole. Tu so mu ponovno svetovali: "Če hočeš razumeti revolucijo, moraš v Rusijo. Ču Teh je poslušal njihov nasvet in je odšel v Sovjetsko Unijo, kjer je študiral na univerzi vzhodnih delavcev. Predmet je bil znanstveni marksizem s posebno aplikacijo za kitajske razmere. Učitelji so bili v večini Kitajci.

Pozneje leta 1925 se je povrnil na Kitajsko in vstopil v komunistično stranko, kateri je izročil vse svoje premoženje.

V komintangu, v katerem so tedaj še sodelovali komunisti, je dobil veliko poveljstvo devete armade. Prvega avgusta 1927 je dobil navodilo od glavnega poveljnika Ču Pei-teha za uničenje revolucionarnih upornikov. To je bil za njegovo bodočnost odločilen dan. Namesto proti njim, je sklenil pristopiti k njim. S tem se je začela zanj dolga desetletna borba v eni največjih epopej, kar jih pozna zgodovina. O tem bom nadaljeval v eni prihodnjih števil.

Sodrugri, ne pozabite na ruski relif!

Harrison imenovan za priselniškega komisarja

Prejšnji ravnatelj urada za registracijo inozemcev Earl G. Harrison je bil imenovan za komisarja priselništva in naturalizacije, kateri urad spada sedaj v območje pravosodnega oddelka. Komisar je nastopil svojo službo dne 20. julija.

Novi komisar je prvič pokazal svoje spretnosti v vladnem upravljanju že 1. 1940, ko je vodil širok po tej deželi program za registracijo in odtisk prstov več ko 5,000,000 inozemcev. Earl Harrison neomajno veruje v poštenost in lojalnost pri večini nedržavljanov v Združenih državah ter prav dobro razumeva njihne probleme. Zdi se, da je predsednik Roosevelt imenoval pravega človeka za komisarja priselništva in naturalizacije.

Ta slika kaže newyorškega župana La Guardia, ki jemlje prav na lahko odtisk prstov igralni Damiti, med tem ko čaka Adriena Ames (na levi), da pride ona na vrsto. V New Yorku se je uvedla prostovoljna prijava za odtisk prstov za to, da bi imele mestne oblasti vsakogar v razvidu in v zapisniku, če pride kdaj do zračnih napadov na to največje mesto v Ameriki. Na tisoče in tisoče Newyorčanov si je že dalo odtisniti prste v ta namen.

Zornik na agitaciji za Proletarce v vzhodnem Ohio

Bridgeport, O. — Dne 6. avgusta je došel v naše kraje s. Anton Zornik iz Hermineja, v namenu, da obišče rojake v tukajšnjih naselbinah in jih povabi, da se naroče na Proletarce. Bilo je kar prav, ker tistega večera sem imel prosto. Večino večerov mi vzamejo seje, ali pa OCD, first aid in drugi slični opravki.

Z Zornikom nisva mudila časa. Takoj po večerji sva šla na delo. Zaradi zaposlenosti bi mu jaz ne mogel biti vodnik ves čas, pa sem mu dobil enega za naslednji dan. Ta večer sva obiskala precej rojakov in uspeh je bil boljši kot sem pričakoval.

Anton Zornik je med drugimi obiskal tudi Windsor Heights v West Virginiji, kjer živi nekaj naših rojakov. Predstavil mu jih je Frank Kolenc. Tudi tu je bila njuna pot uspešna.

Anton Zornik v agitacijskih naporih nastopa pred ljudmi jako vpludno. Pojasni, kaj je namen njegovega poseta, odgovarja na vprašanja in prepričuje, kako važno je, da se delavstvo zanaša za svoj tisk.

Le s tako taktiko je mogoče uspešno med ljudi, posebno v naselbine, v katerih delavski list ni bil še nikoli dosti razširjen.

Danes dopoldne, ko pišem to poročilo, smo imeli sejo kluba Naprej št. 11 JSZ. Udeležili so se je tudi nečlani, ker se je šlo zaradi primarnih volitev 11. avgusta, v katerih sta bila kandidata v okrajne urade tudi dva dobra unionista. Na tej seji je imel kratek govor tudi Anton Zornik. Razlagal je današnji

položaj in s svojimi izvajanci napravil dober vtis.

Novim naročnikom Proletarca, ki so bili navzoči, je priporočil, naj list pazno čitajo, njegovo vsebino pa primerjajo z drugimi listi, ker se bodo s tem najprej uverili o pravilnosti Proletarčevih smernic.

Poudarjal je tudi, kako važno je, da vsi sledimo dnevnim dogodkom in jih presojava v duhu prizadevanj za poraz fašizma.

Vsi, kar jih je bilo na seji, so ob enem člani SNPJ. Razprava je bila živahna tudi o njenih aktivnostih, predvsem o njenem glasilu, ki je zavzelo v nekaterih ozihih take nazore, da se nekateri ne moremo strinjati z njimi. A o tem sem izrazil svoje mnenje že v Prosveti, kamor stvar spada.

Tudi to nam ni bilo po godu, da se uporabljajo proti članom dopisnikom, s katerimi se urednik glasila ne strinja, jako čudni izrazi. To organizacijo in njenemu glasilu, kot sem že omenil, ni v korist.

Poročevalec.

Cudne spremembe

Detroit, Mich. — Kdor ni pozabljal, se mu marsikaj čudno zdi. Meni na primer ne gredo v glavo spremembe med hrvatskimi komunisti. Pred leti niso priznali nobene zastave razen rdečo in s srgom ter kladivom, a pogledaj sedaj v dvorane kjer zborujejo! Vse silno patriotično, trobojno in zvezdasto!

Včasih so imeli na stenah samo slike Lenina in Marxa.

Sedaj so slednjega odstranili in ga nadomestili s sliko kralja Petra II. K njegovi so dodali tudi slike Stalina in Roosevelta, pa še Churchill in s pritaknili zraven. Pred lanskim 22. junijem so se oba ta dva nazivali

PRVI PREVOZ SRBSKIH OTROK V ŠVICI

Kakor poroča Jugoslovanski informacijski center, je bil v ženevskem časopisu 'La Suisse' dne 18. junija opisan prvi prevoz srbskih otrok, ki je došel v Švico.

Ta prihod srbskih otrok je nudil enega najstrašnejših prizorov, kar so jih še videli tamkaj, je rečeno v tistem opisu. Dospelo je 453 otrok, utrujenih od onemoglosti od potovanja, ki je trajalo več kakor teden dni. Bili so ranjeni, umazani, razcapani in shujšani do kosti. Zdravniki so morali najprej skrbeti za ranjene otroke. Potem je bilo treba umiti telesa, ki jih je bilo sama kož in koža, nato počesati in preobleči v čiste obleke. Sestrskanji in oslabljeni so bili tako, da niso mogli opraviti hrane vase. Sama upadla lica in sami nemi, skoro umirajoči pogledi v udrtih očeh. Te so morale videti toliko strašnih prizorov, da je tista groza še sedaj vtisnjena v njih.

Prevoz teh bednih sirot je naletel na poti v Švico na skotno nepremagljivo zapreko in težavo. In vrh tega pa še denarno vprašanje. Švicarski Rdeči križ je pod vodstvom požrtvovalne ženske Galland in s pomočjo, ki jo je pri tem nudil Lombard v Ženevi, veliko prispeval k temu, da je bil ta prevoz srbskih otrok mogoč.

Ker se ti majhni Srbi radi

nerazumevanja v govorici ne morejo nastaniti pri švicarskih družinah, je treba ustanoviti zanje posebno zavetišča ter jih tudi vzdrževati, kar oboje bo Rdečemu križu v veliko denarno breme.

Otroci so po prvem negovanju kmalu oživel. Njihno prvo veselje je bilo, ko so dobili novo obleko, ki so jim jo darovali dobri ljudje. Upati je, da se jim bo že dokaj izpodklopno zdravje v kakih treh mesecih, ki jih bodo preživeli v Švici, zopet popravilo. Zeleti je, da bi imel Rdeči križ zadosti denarnih sredstev za nadaljnje reševanje jugoslovanskih otrok, ki so brez staršev in vsakršne oskrbe, na razpolago.

Trimesečno vzdrževanje zavetišča za enega otroka stane 120 švicarskih frankov ali 30 dolarjev ameriške valjave na mesec. Kdor hoče prevzeti skrb za enega ali več teh otrok, postane njegov ali njihov varuh. Rdeči križ mu naznani bivališče in pošlje fotografijo takega otroka. Po posredovanju "Detinskega doma" dobi lahko podrobnejše vesti o njegovi usodi.

Varuhi lahko postanejo posamezniki, klubi, organizacije, društva.

Natančnejše podrobnosti je dobiti pri oddelku za detinsko podporo, švicarski rdeči križ, Chantepoulet 11, Geneva, Switzerland.

Laške izgube meseca julija

NEW YORK (JIC). — "New York Times" z dne 9. avgusta prinaša sledeče:

V nekem poročilu laške vrhovne komande, ki je bila glasom United Pressa oddana na rimskem radiu, so bile laške izgube meseca julija na vseh frontah 5,870 mrtvih ali ujetih in 3,072 ranjenih. Poročilo omenja tudi posamezna bojišča z izgubami: Egipt 857 mrtvih, 1,600 ranjenih, in 3,774 ujetih. Rusija: 175 mrtvih in 622 ranjenih. Balkan: 398 mrtvih, 648 ranjenih in 115 ujetih. Mornarica: 27 mrtvih, 120 ranjenih in 397 ujetih ali potopljenih. Letalstvo: 47 mrtvih, 73 ranjenih in 98 ujetih.

Ameriški vojaški krivci pridejo pred lastno sodišče

Zadnji teden je angleška poslanska zbornica sprejela predlogo, po kateri bo dovoljeno ameriškomu vojnemu sodišču soditi ameriške vojaške radi kazenskih dejanj, storjenih na angleških tleh.

To je bilo prvič — kakor se je neki član v velikih skrbih izrazil — da se je izmaličila velika ustavna pravica, — pravica do tega, da je človek sojen pred angleškim sodiščem.

Pravzaprav pa je vlada Zed. držav ameriških sama zahtevala pravico do tega, da vodi ona sama svoje lastno vojaško sodišče na Angleškem, in angleška vlada ji je bila pripravljena ustreči v tem oziru. Predloga je bila sprejeta z vzklikom.

Tistim maloštevilnim poslancom, ki so ugovarjali takemu dovoljenju, je notranji tajnik Herbert Morrison v svojem odgovoru poklical v spomin tisti čas, ko je angleška vlada nekaj sličnega zahtevala in dobila od francoske vlade.

Nevednost ali zlobnost

Nekdanj je bil Rim po svoji moči in učestnosti zlasti na pravosodnem polju točka, okoli katere se je sukal ves tedanji svet. Zdaj pa, ko gre za zaslužen smrtno kaznen nemških saboterjev in špijnov tukaj pri nas, ni opaziti več tiste rimske modrosti in vprašanj našega pravosodja.

Uradni laški opazovalci v Rimu dolžijo predsednika Rooseveltja vseh možnih in nemožnih grdobij, ker je ameriško vrhovno sodišče pravnemu zastopništvu osmih nemških saboterjev zavrnilo prošnjo za sodni odlok, ki mu pravimo "habeas corpus". Pravijo, da je "barbarska" ameriška postava dovoljevala oblastim storiti s trupli usmrčenih kriminalcev karkoli že, če se sorodniki niso zgledali v teku dvajsetih dni. Roosevelt pa da je sedaj odpravil še celo to — in nihče ne ve, kaj se zgodi s trupli.

Takšni razlagi se morajo smejati celo laški osli. Sodni odlok "habeas corpus" nima nobenega posla s trupli usmrčenih zločincev in sorodniki letih morejo še vedno dobiti njihova trupla, da jih pokopljejo.

LISTNICA UREDNIŠTVA

Uredniškovti s poti po nekaterih mestih na zapadu bodo nadaljevali v prihodnjih številkah.

Na pisma, ki so prišla v njegovi odsotnosti, odgovori ko hitro mogoče.

VSI SE ZA NEKAJ BORE

Hitler rolni proti "kapitalizmu" in pravi, da "osvoboduje" delavce in vso Evropo pred izkoriščevalci. Njegov namen je "rešiti" pred njimi tudi angleški in ameriški proletarijat...

Angleška delavska stranka se bori za osvoboditev nemškega delavstva izpod nacijskega izkoriščanja in terorja. Madžarska, Rumunija in Italija so poslale armado v Rusijo, da jo "osvobode" komunizma. Ameriški New Deal se bori s plutokracijo in intereso "tretjine, ki trpi na pomanjkanju hrane, šolstva, komforta, zdravniške oskrbe in sploh ji manjka vseh drugih dobrin, ki jih nudi človeku današnja doba.

Japonska se bori za načelo "Azija Azijatom!" Osvoboduje mongolska ljudstva izpod "betege tiranstva" in izkoriščanja, zato, da jih bo ona izrabljala. Zed. države se bore za štiri svobode, in sedaj, ko smo v vojni zares, spoznavamo, da tudi zase, kajti sovražnik, s katerim imamo opraviti, je močnejši, kakor smo mislili, da je. Sedanja vojna torej ni zgolj "imperialistična" vojna, nego proces iz starih sistemov v nov ekonomski red, spremljan s najkrutejšimi nasilji in marsikje na treh kontinentih sveta, mora gaziti tudi skozi mlake krvi. — Ed.

Ne izkuhajte dobrih snovi iz jedil

Držite ta navodila pri roki, da ohranite vitamine in minerale

Ako uporabljate štedilnik pravilno, ste lahko uverjeni, da boste dobili vse vitamine in minerale v hrani, ki jo pripravljate. Izrežite si ta navodila, so vredna, da se jih shranite.

Navodila za kuhanje solivke z vitamini in minerali v njih

1. Rahlo dobro zaprto posodo, ki bo obdržala paro, skrajšajte vanjo čas kuhanja in preprečite šilapevanje vode.
2. Rahlo je toliko vode, da dočela pokrije dno posode.
3. Ohranite ves plamen tako dolgo, dokler ne opazite pare; denite solivke notri in potem ohlajate na nizki plamen.
4. Ne jemljite pokrova s posode, dokler kuhate. Mešanje je nepotrebno.

Kuhajte solivke le tako dolgo, da postane mehka. Ako je preveč kuhano, uniči vitamine, kakor tudi celius ter barvo.

Moderen način pečenja mesa in rib, da se ne skrči in

1. Denite meso z masno stranjo na vrhu v nizki posodi v peč.
2. Ne dolivajte vode ali prikuhe.
3. Kuhajte z nisko temperaturo, ki vam ohrani sokovne vitamine. Kuhajte previdno, jagnjetino ali teletino s 325 stop. svežo svinjotino ali kuretinu pa s 350 stop.

PUBLIC SERVICE COMPANY of Northern Illinois

•• KRITIČNA MNENJA, POROČILA IN RAZPRAVE ••

KOMENTARJI

Mussoliniju se v poštaljančevanju Dalmacije silno mudi. Hrvate izganja v "neodvisno", mlajše v Italijo, v Dalmacijo pa naseljuje Italijane. V Rimu ugotavljajo, da je Dalmacija spet dobila svoj "stari", zgodovinski italijanski značaj in pa da Italiji ne bo nikdar več iztrgana. Reče se lahko marsikaj. Res je, da je fašistična Italija v raznarodovanju Slovencev in Hrvatov silno agresivna. Tudi ako vojno izgubi, se nadeja, da ji zavezniki krajev, ki jih je vzela Jugoslaviji, ne bodo odrekli.

V Chicagu je od zadnje nedelje salunarijem prepovedano točiti pijačo ženskam, ako sede pri baru. Smejo jim postreči z njo le, ako sede pri mizi. To naredbo je močno podprl župan Kelly in smatra, da se bo s tem zmanjšala "nemoralnost". Svoje misijonsko delo je napredno pričel. Nrvnosti ne bo s tem nič koristil. Je pa verjetno, da bodo policijski organi dobili od kršilcev naredbe — namreč od salunarijev, precej več podkupnin.

Narodni Glasnik v Pittsburghu dokazuje, da uporniško gibanje v Jugoslaviji ne vodi general Mihajlovič nego "visoka komanda partizanske in dobrovoljske narodne vojske". Ali se je Mihajlovič zameril komunistom? Saj so nekaj časa trdili, da se opira zgolj na Rusijo, ne pa na jugoslovansko zamejno vlado. Ako je "Narodni Glasnik" v pravem, je Mihajlovič le legendarna oseba, nekaj, kar je samo v tisku, ne pa v resnici. Iz njegovih notic proti Mihajloviču bi bilo razvideti to, da se vrhovna komanda osvobodilne fronte opira le na Rusijo. General Draža Mihajlovič se v nji nič ne udeležuje. To poročilo je priobčil po vestih iz Carigrada. Nedvomno je nastal v vrhovnem poveljstvu osvobodilne fronte velik nesporazum. Ali pa morda v uredništvu Narodnega Glasnika situacijo narobe poznajo.

V Moskvi bodre Jugoslovane s slovenskimi in hrvatsko-srbskimi govori radio postaje, ki so ji v ta namen dali ime radiostanica "Svobodna Jugoslavija". Pravijo, da jo imajo poslušalci v Jugoslaviji rajše kot vsako drugo radio postajo, iz katerih pošiljajo zavezniki poročila in proglase. Radio postaja "Svobodna Jugoslavija" je edina v zaveznikih deželah, pri kateri jugoslovanska zamejna vlada nima odločujoče besede. Namreč pri oddajanjih programov.

Zahteve za "drugo fronto",

ki so bile izrečene najprvo v Rusiji, so zelo upravičene. Sovjetsko vrhovno poveljstvo se je pač le predobro zavedalo, kako mogočen bo letos pritisk nemške armade na sovjetsko obrambo. Ako bi angleška in ameriška armada udrila na primer v Francijo, ali v Belgijo, ali v Nizozemsko, bi morali Nemci odtegniti z vzhodne fronte kakih dva milijona vojakov in nič koliko vojnega materiala. Tako pa je skoro vsa nemška militaristična sila obrnjena na Rusijo in se bolj in bolj zajeda vanjo.

Nemci se "druge fronte" boje in svari pred njo Francoze, Nizozemce in Belgijce. Pravijo jim v bistvu: "Ne radujte se, ako vpadejo v vaše kraje zavezniki divizije. Kajti vse, kar bodo zasedle, bomo uničili. Vasi in mesta. Naše bombe ne bodo izbirale. Vse, kar bodo dosegle, bo pomorjeno." In dalje Nemci venomer opozarjajo, da se vojna ne vrši na njihovih tleh in da se tudi ne bo. Bilo pa bi zelo dobro, če bi se. Prebivalstvo tretjega rajha bi tedaj izprevidelo, kaj pravzaprav je vojna. Nekaj takega nauka so jim že dali angleški in ameriški letalci.

JIC v New Yorku poroča o londonskem viru o pismu, ki ga je poslal srbski kvizling general Nedić poglavniku "neodvisne" Hrvatske Ante Paveliću. Ako je avtentično, je iz njega sklepati, da kujeta zvezo v strahu pred osvobodilci in v trepetu za svojo kožo, ako zavezniki zmaga. Nedićevo pismo Paveliću, kakor ga je objavil JIC, se glasi:

"Porabljam to priliko, da Vas pozdravim. Ercegovac mi je rekel, da bi bilo potrebno, da se direktno sporazumeva in da obideva zvezo preko okupacijskih oblasti. Najina usoda je ista, imava iste sovražnike, London, in Moskvo. Ali bodeva oba živele, ali pa oba propadla. Vi, poglavnik ste pobili mnogo Srbov, prav za prav upravičeno, kajti oni so bili glavni vzrok naše arabske nesreče. Na temelju istih ciljev in iste usode sem prepričan, da bova našla pot in način da se srečava in sporazumeva o tem, kar morava skupno premagati."

Prijatelji se spoznajo v nesreči. To pravilo velja celo za kvizlinge, kakor sta Nedić in Pavelić.

Slovenski demokrati v Clevelandu so si prišli v navzkrižje zaradi tekmecev, ki so se potegovali za nominiranje v zvezni kongres. Volitve so se vršile 11. avgusta. Eni so se ogrevali za sedanjega kongresnika M. Sweeneyja, večina pa za njegovega protikandidata M. A. Feighana, katerega je indorsiral tudi župan Lausche. Feighano-

Slepi moiki in slepe ženske izdelujejo po nekaterih tovarnah mnogo reči, ki jih potrebujejo vojski naše armade in mornarice. Angelo Castagna živa na stroju omela tako spretno in hitro kakor kak zelo izurjen delavec, kakor kaže ta slika. Vid mu pri tem nadomestuje čut tipa na prstih.

vi pristajši so Sweeneyju očitali, da je v kongresu deloval proti Rooseveltovi politiki in rekli so mu celo, da je fašist in naci št. 1. Čudno, kajne, kako bi mogli slovenski prvaki, ki se bore za osvoboditev Slovenije, delovati za pristaša fašizma! In pa da slovenski listi prinašajo oglase zanj! A dogodilo se je že mnogo še bolj čudnih stvari. Sicer pa je napram svojim nasprotnikom tudi Sweeney precej radodaren s fašističnimi očitki. Nominacijo je dobil Feighan. Sweeney je dejal, da ga je porazila kombinacija časnopisja, komunistov, nezvesti demokrati in pa nevednost volilcev. Kakor se vzame. Eden izmed kandidatov za gubernersko nominacijo je bil John McSweeney. Vsa demokratska mašina je agitirala proti njemu, razen Ameriške Domovine. Tako je McSweeney porazil vse druge demokratske tekmece in bo v jeseni demokratski kandidat za gubernerja. James Debevec se torej še vedno lahko postavi in poudarja svoj vpliv.

V Ljubljani izhajata "Slovenec" in "Jutro" tudi od kar so jo vzeli Italijani. Oba sta urejana po navodilih fašistične oblasti. Čudno pa je, čemu ju JIC nikoli ne citira, docim je radodaren s ponatiskavanjem notic iz srbskih in hrvatskih kvizlingških listov. Čemu bi ju tajil! Med vsakim narodom se dobe ljudje, ki so na prodaj in pripravljeni služiti komurkoli, ki ima oblast.

Anton Jankovich se v tej številki pritožuje nad dopisom Franka Barbiča. Smatral je, da leto namigavanja v njemu nanj in je užaljen. Jankovich je bil za ta list zelo dober agitator in jako uspešen je bil pri razpečevanju kolektarja in tudi Majškega glasa. Če o kom, se lahko o Jankovichu reče, da je "drami zaspanec"! Nadejam se, da bo s tem delom nadaljeval, ne oziroma se na "špikanje".

Mohandas K. Gandhi je nedavno izjavil, da je vzlic svoji

napovedi nenasilne nepokorščine Angliji vendarle njen prijatelj. S tem je sam s sabo zelo v protislovju. Njegova dejanja v tej vojni so bila neposredno prijateljska Japonski, nikakor pa ne Angliji in ne njenim zaveznikom. Gandhi — sedaj star 72 let, je v tej vojni svoje potezne, s katerimi misli doseči svobodo za Indijo, zelo slabo preudaril.

Lady Astor se ni mogla premagati, da ne bi znova naglasila svojih mrženj do Sovjetske Unije. Na shodu ministra Brandana Brackena v Londonu je med drugim rekla, da se Rusija bori zase, ne za nas. Delavski dnevnik Herald jo je vsled tega ostro prijel in delavski, pa tudi nekateri konservativni poslanci so od nje zahtevali, da naj svojo izjavo javno obžaluje. Odgovorila jim je, da jo napadeno tolačijo. Lady Astor je članica najvišje angleške bogataške družbe. Rojena je bila v Ameriki, toda se stalno naselila na Angleškem. Članica parlamenta je že dolgo. V času Chamberlainove "marelarske" politike je bila gostiteljica klike, ki jo je delavska stranka označevala za "Clivendon set". V nji je bil tudi Charles Lindbergh, ki je takrat živel na Angleškem in napravljal obiske k Hitlerju pa tudi v Moskvo. Namen omenjene skupine je bil Anglijo in Francijo odvrniti od njunih zaveznikov, žrtvovati Hitlerju Čehoslovako in mu prepustiti proste roke na vzhodu Evrope (v Rusiji). Ta skupina je intrigrirala v prid Hitlerja tako odkrito in drzno, da je nastal iz tega škandal. V Zed. državah so delovali v enak namen izolacionisti, pacifisti in pa odkriti pristaši Hitlerja. Eni nevede, drugi namenoma. Kajpada, res je, da se Rusija bori zase, a ob enem tudi za zaveznike. In takrat, ko je milijonarska "lady" Astor spletakarla najbolj proti nji in videla rešitev Evrope v Hitlerju, so v Moskvi in Mksim Litvinov v Zenevi Francijo, Anglijo in

druge demokratske dežele klicali v akcijo za ubranitev sveta pred vojno in fašizmom. Torijska madama Astor se ni iz vseh teh dogodkov ničesar naučila, pa tudi sovražstva do Rusije ne more pozabiti.

Ameriški volilci so se v letošnjih primarnih volitvah marsikje zelo slabo izkazali. Na primer v kongresnem distriktu v New Yorku, v katerem je kandidiral za ponovno nominiranje v poslansko zbornico sedanji kongresnik Hamilton Fish. Pred izbruhom vojne je bil v Nemčiji gost Hitlerjeve vlade, ki mu je dala za potovanje na švedsko svoje letalo in spremstvo in se mu zahvaljevala za njegovo delo v prid mirnih odnosov med Zed. državami in tretjim rajhom. Fish je bil do 7. decembra eden najglasnejših izolacionistov v zvezni zbornici in neizprosen nasprotnik Rooseveltove zunanje politike. In vzlic tem dejstvom so ga republikanski volilci znova nominirali. Wendell L. Willkie je agitiral proti njemu, in dokazoval, da ako on zmaga, bo to ob enem Hitlerjeva zmaga, pa ni nič pomagalo. V Berlinu smatrajo Fishovo zmago za nezaupnico Rooseveltu.

Dobrih dopisov manjka

Willard, Wis. — Hvala upravištvu za opozorilo, da mi je naročnina potekla. Zaeno s tem dopisom sem poslal obnovitev za celo leto.

Dolžnost vsakega socialista je, da bi bil naročnik Proletarca in drugih naprednih listov. Poleg na ta list sem bil naročnik Prosvete 24 let. Se mi je zelo dopadla in dobil sem veliko izobrazbe iz nje. Zamerili pa so se mi dopisi in članki zoper vlado Sovjetske Unije. Zdi se mi, da kar je bilo drugih, nji v prid, so bili pa ali pristrženi, ali pa ustavljeni.

Tudi Proletarcu bi koristilo, ako bi imel več dobrih dopisov. Brez njih ni noben list prilačen.

Ko se je Rusija lotila Finske, da zavaruje svojo severno mejo in Leningrad, so jo tudi v nekaterih slovenskih listih napadali in pravili, kako so ruski vojaki v finski zini bore s finsko armado skoro bosi in silno revno oblečeni.

Kaj, če bi se Fincem takrat res posrečilo odbiti rusko invazijo? Kaj bi bilo v tem slučaju danes z zavezniki? In kaj še bo, se ne ve. Kako zelo so se kapitalisti takrat radovali ob poročilih, da Finska zmaga!

Rusi se vojskujejo z Nemčijo že nad leto dni. Ne samo z Nemčijo, nego z vso Evropo, ker je vsa pod Hitlerjem. Če bi imela Sovjetska Unija opraviti samo z Nemčijo, bi jo že premagala.

Ker je vsa Evropa sedaj pod Hitlerjem, zato ima Rusija tako težko borbo in radežega gre zaveznikom marsikje slabo, ker je Nemčija še v premoči.

Mnogi v Angliji in tukaj pričakujejo revolucije v starem kraju proti Nemcem, pa bodo še dolgo čakali, ker revolucija se ne more dogoditi kar tako. Mar naj se ljudje bore lačni in z golimi rokami proti dobro oboroženim, sitim Nemcem? To bi bilo preveč pričakovati. Fašiste se bo premagalo, ako se za borbo z njimi dobro pripravimo, drugače pa bodo oni nas.

Joe Ulesich.

Kako Barbič "drami" zaspance?

Cleveland, O. — V Proletarcu z dne 5. avgusta piše Frank Barbič zavijalno in z namigavanji pod naslovom "Barbič drami zaspance" stvari, ki le vzrujajo, ne pa dramijo.

Pravi, da ga je mrs. Teresa Vene že pred meseci opozorila na to, da se vedno dolguje zastalo naročnino na Proletarca in omenja, da kaj bi se on (Barbič) utikal v delovanje drugih, namreč v naloge zveznih agilnih sodrugov, "kakor se radi sami razglašajo". Pa je končno le vzel tisto vsoto in jo odpisal, ker list potrebuje denar, pravi v svojem dopisu.

Dalje namiguje, da so nekateri delavci za socializem samo takrat, ko upajo splezati navzgor pod označenjem "sodrug". Če pa ne gre gor po njih želji ali če se jim nudi kaj boljšega za sedalo, potem pa takoj pozabijo, čemu so hoteli vzpenjati, da bi šli kvišku.

Vsakdo, ki pozna tukajšnje stvari, ve, proti komu in zoper koga piha omenjeni dopisnik.

Naj kot zastopnik Proletarca pojasnim, kaj je na stvari in čemu njegova namigavanja.

Pregledal sem ves imenik tukajšnjih naročnikov Proletarca daleč nazaj, toda naročnice z imenom Teresa Vene nisem mogel nikjer najti. Namreč ne v novem, ne v starem imeniku.

Ker rojakinjo s tem imenom dobro poznam, sem jo obiskal in vprašal o tej stvari. Pokazala mi je potrdilo upravnika Proletarca o prejemu zastale vsote, toda od kdaj mislite, da je bila? Od leta 1931 in 1932. Ne vem, kdo je bil takrat zastopnik (jaz menda ne), pa tudi ako bi bil jaz, kdo naj dolži zastopnika, ako kdo ne poravi-

na ali ne obnovi naročnine? Vem, da sem jih vestno pobiral za ta list in za Prosveto in skrbel, da so bile poravnane. V krizi se je dogajalo, da marsikak naročnik ni mogel poravnati naročnine. Pozneje, ko so dobili čelo, so pa vprašali, koliko dolgujejo in so plačali.

Vse priznanje tej pošteni rojakinji, da je poravnala svojo obveznost. Da bi le bili vsi taki!

Kar se vprašujem je to: Čemu je bilo treba radi te poravnane stare obveznosti toliko besed? Čemu namigavati na "slabega zastopnika", češ, da se ne origa pobrati naročnine?

Čemu pa ni tega pred omenjenimi leti Barbič storil, ki venomer piše, kako delaven da je bil takrat. In čemu ni bilo upravištvu Proletarca samo tako dobro, da bi bilo pojasnilo k namigavanjem Barbiča, kaj je na stvari?

Ako je bilo zastopništvo lista vsa ta leta slabo, kakor se razume iz izjave strašnega bojvnika Barbiča, čemu se je tega zastopnika sploh držalo? In še posebno, ako se je imelo gotove Barbiče in druge v slavni metropoli?

Zase vem, da sem vsa leta, od kar sem zastopnik Proletarca, to delo vestno vršil in si prizadeval, da mu nabereim tudi "copakov". Lani sem jih v tiskovni sklad Proletarca nabral \$65.

To bi bilo boljše povedati, kot pa priobčiti strupene napade in špikanja. Bom se odgovoril, ako treba.

Anton Jankovich.

NACIJSKI AGENTI V JUŽNI AMERIKI NA DELU BREZ ODMORA

(Nadaljevanje s 1. strani.)

vraži "komuniste", ker so v Mehiki in Spaniji vrnili cerkve na bogastva nazaj ljudstvu, drži pa z nacijo vzlic temu, da preganjajo katoliške duhovnike in jim plenijo imovino, in četudi vedo, da je katoliška cerkev v Zed. državah in v Angliji popolnoma svobodna in bogata.

Nekateri ameriški žurnalisti in književniki, ki proučavajo razmere v latinskih deželah, priporočajo, da bi naj katoliška cerkev v Zed. državah skušala dobiti tam vpliv in pomagala nadomestiti Francove duhovnike saj na nekaterih važnih mestih s takimi, ki Zed. državam niso sovražni.

Slično priporoča za Brazilijo, kjer je portugalsčina uradni jezik.

Težko, da bi to izdatno pomagalo. Zakrknjene mržnje proti "severnemu molohu" bodo v latinski Ameriki pojeemale stopnjava z dviganjem izobrazbe ondodnega ljudstva, z dozorevanjem kmečkega prebivalstva in Indijancev za demokracijo in z izboljševanjem življenjskih razmer. K vsemu temu Zed. države lahko veliko pomagajo, toda ne s takimi zastopniki, ki bi mislili na svojih misijah po Južni Ameriki le na takozvane "ameriške interese" pač pa na splošne ljudske koristi.

PRISTOPAJTE K

SLOVENSKI NARODNI PODPORNJI JEDNOTI

USTANAVLJAJTE NOVA DRUŠTVA. DESET ČLANOV(IC) JE TREBA ZA NOVO DRUŠTVO

NAROČITE SI DNEVNIK

"PROSVETA"

Naročnina za Združene države (izven Chicaga) in Kanado \$6.00 na leto; \$3.00 za pol leta; \$1.50 za četrt leta; za Chicago in Cicero \$7.50 za celo leto; \$3.75 za pol leta; za inozemstvo \$9.00.

Naslov za list in tajništvo je:

2657 So. Lawndale Avenue
Chicago, Illinois

Prva slovenska pralnica se priporoča rojakom v Chicagu,

Cicero in Berwynu.

Parkview Laundry Co.

FRANK GRILL in JOSEPH KOZDRIN, lastnika

Fina postrežba — Cene zmerne — Delo jamčeno

Telefoni: GANAL 7172—7173

1727-1731 W. 21st Street

CHICAGO, ILL.

ZA LICNE TISKOVINE
VSEH VRST PO ZMERNIH CENAH
SE VEDNO OBRNITE NA UNIJSKO TISKARNO

Adria Printing Co.

1838 N. HALSTED STREET, CHICAGO, ILL.

Tel. MOHAWK 4707

PROLETAREC SE TISKA PRI NAS

TEMPO 2000

Vse se je izpremenilo. Ljudje so živeli v letu 2000. Drugače kakor se nekaj desetletij prej. Priroda so si podvrgli in nobene stvari ni bilo več, ki bi se jim zdelo nemogoča. Po zraku so brnela orjaška letala, rakete in električni zračni avtomobili. Vse se je zmehaniziralo. Človek si je ustvaril popolnoma "robota", bitje iz jekla, ki se je pokorilo njegovi slednji želji. Nihče ni bil več sluga. Vendar so vsi ljudje delali. Toda delali so za javno blaginjo. Osebnosti so izgubile, ker si je vsak človek z malenkostnim trudom pridobil toliko, kolikor je potreboval za udobno življenje.

Zanimivo je, kako je živela v tem letu družina povprečnega človeka. Ni bila bogata, pa tudi ne siromašna. Srečna je bila, kakor vse druge, ali pa vsaj tako, kakor večina drugih.

Pred nekaj minutami je zbudila gospoda Petra Komarja budilna centrala s pomočjo brezžičnega aparata za bujenje.

Ta aparat je bila blazina, ki je bila v brezžični zvezi s centralo. Vsako jutro je spustila centrala vanjo rahle električne tresljaje, ki so gnali na smeh in prepodili tako imenovano slabo voljo ljudi, ki se prebujajo. Ko se je torej gospod Peter Komar med smehom docela predramil, je pritisnil z nožnim palcem na neki gumb in v trenutku se je prikazal pred njim zajtrk. Majhen ventilator mu je že hladil kavo. Medtem ko je gospod Komar z eno roko naročal iz centralne pilule za dobro voljo, je z drugo roko vzel slušalo s televizijskega aparata in se zvezal z veletrgovino mesa Billdog & Comp. v Londonu.

"Gospod Billdog, ali je moja žena že prišla k vam?" (Gospa Pepca Komarjeva je kupovala meso, predvsem bifsteke, v Londonu.)

"O, dobro jutro, klanjam se, gospod Komar," mu je odgovoril šefov prijazni glas. "Počakajte malo. Takoj vas zvežem s trgovino, da boste sami videli, ali je že prišla."

Na stranski steni v sobi gospoda Komarja je bila velika plošča iz mlečnega stekla. Gospod Peter je opazil na njej neke medle senčice, potem pa je jela slika postajati čedalje jasnejša. Njegova žena je imela tako markantno postavbo, da jo je gospod Komar hitro poiskal. In, vruga — kaj se vendar godi? Nekdo, ki se mu že po licu in vedenju pozna, da je An-

glež, je krepko objemal gospo Pepco in jo hotel poljubiti. Gospod Komar je samo malo pritisnil na neki gumb in tisti trenutek je dobil Anglež mastno električno klofuto. Potem je gospod Peter trikrat pozvonil in gospa Pepca je takoj vedela, da jo išče mož. Aparat za brezžične pogovore je imela skrit v svojem precej obsežnem nedrju.

"Peter, kaj je? Kako ti je všeč tale kos mesa?"

"No, bo že nekako. Sicer pa veš, da imam rajši hrbet."

"Dobro, Peter! Ali ostaneš še četrdeset minut doma? Vzela bom naslednje ekspresno letalo. Čez pol ure bom že zanesljivo doma. S padalom se bom pustila sredi vrta. Se nekaj sem ti hotela povedati. Tu v Londonu na glavnem trgu sem odkrila v neki trgovini krasno zeleno svilo za padalo. Ali jo smem kupiti? Sam veš, da je moje padalo že zelo obledelo in da razen tega tudi ni več moderno."

"Pepca, prosim te, ne bodi tako lahkomišeln! Za Ljubljano je dobro tudi staro padalo. Za vsako mesto vendar ne potrebuješ drugačnega! Kje pa naj dobim toliko denarja? Saj ga ne delam!"

"Najlepša hvala, dragi! Zdaj se mi mudi po svilo, da je prej ne prodajo!"

Nenadoma pa se je v sobi zmrščilo in gospod Peter je pogledal skozi okno. Opazil je okroglo balonsko gondolo svojega sina Pavelčka.

"Očka, ali smem s Slavkom odleteti na izprehod?"

"Smrkavec, ali si se že okopal v ogledljivi kislini? Kaj pa vrtaš po nozu? Rajši si ga obriši. Najprej moraš vendar učitelju brzojaviti rešitve nalog."

"Vse sem že napravil, očka!"

"Čakaj, še nekaj! Nikar ne letaj spet po stratosferi. Sit sem že plačevanja kazni zračni policiji! In... naša gospodinja mi je rekla, da te bo z elektriko natepla, če ji boš še kdaj kradel jabolka..."

Gospod Peter je med tem zlezal s postelje in sedel najprej v aparat za umivanje, potem pa na stol za brisanje. Med umivanjem je poslušal dnevna poročila v zvočniku. Potem je stopil v aparat, ki mu je kemiklo označil in zlikal obleko. Bila je po zadnji modi, brez gumbov in tako izdelana, da je bila na zunaj zimska, na znotraj pa poletna. V enem žepu je imel pripravo za štetje denarja, pod roko v gumbiču skunjiča pa majhno radio-postajo za pogovaranja.

Prav tedaj, ko se je gospod Peter oblačil, je začutil pod roko na suknišču močan, prijeten vonj. To je bil skrivni znak njegovega prijatelja Janka (po angleško Johna) iz New Yorka.

"Halo, ali si ti tam, John? Kaj je novega?"

"Peter, pridi takoj k meni. V 798. ulici sem. Pred mano gresta dve baletki. Dražestni sta. Srečani kakor dva sladkorčka!"

"Takoj pridem! Čez dvajset minut se vrne moja žena iz Londona. Dotlej bom pa še doma!"

Čez pet sekund je bil gospod Peter že v najbližnjem brzojavnem uradu za ljudi.

"Prosim, da me obdržite v New York. Koliko je treba plačati?"

Sprevednik je vzel Petru metro, ker je bilo treba plačati pristojbino po velikosti potnika.

"Meter sedemdeset, dve pari za vsak centimeter; to je tri dinarje štirideset. Trikratna pristojbina za ekspresni prenos pa deset dinarjev in dvajset par."

"Vruga! Zaradi vašega računanja sem zamudil celo minuto!"

Poslednjih besed sprevednik ni več čul, ker je bil zgornji del Komarjevega telesa že v New Yorku. Ko je prišel v 798. ulico, ga je prijatelj že čakal. Bil pa je zelo slabe volje.

naročila dve steklenici whiskeyja brez sode. Ko sta vse popila in se pogovorila, se je gospod Komar vrnil spet brzojavno domov.

Tam pa je bilo vse narobe. Pavelček ni hotel jesti, ker se je najedel potic pri stari materi. Stara mati se je zdravila v nekem sanatoriju v stratosferi. Za kazen ga mama ni pustila

Rdeči križ -- žarnica v temi

Vojna je razveljavila vse pogodbe med državami, ki so si v konfliktu. Le malo je izjem v tem pogledu. Ena izmed njih je Genevska pogodba, pod katero delujejo društva Rdečega križa.

Rdeči križ je eden izmed najvišjih idealov človeštva. Kjerkoli nastane potreba, kjerkoli se je zgodila nezgoda, kjerkoli ponesrečenci dvigajo svoj glas, se Rdeči križ odziva s pogumom in udanostjo. Sredi velike tragedije vojne sije njegov simbol nad zatemnjenim svetom, spoštvano enako od prijatelja in sovražnika. Bolniki in ranjenci poznajo njegovo pomoč, lačni in goli ljudje poznajo njegovo oskrbo. Kakor vse stvari, ki so zares velike, je ideja za Rdečim križem kaj enostavna: pomagati bolnikom in ranjencem za časa vojne.

Nikake narodnostne, verske ali socialne razlike ne prihajajo v poštev pri tej veliki borbi proti trpljenju ljudi. Organizacija, ki prispeva k vsesplošnemu zaupanju, ki ga Rdeči križ uživa od svoje ustanovitve l. 1864, je mednarodni odbor Rdečega križa v Genévi. Pod nadzorstvom njegovih članov, ki so švicarji, se delo Rdečega križa vrši nepristransko. Oni pazijo, da se vlade ravna po dogovorih Rdečega križa. Oni vzdržujejo stike med društvi mednarodnega Rdečega križa. Oni sprejemajo oziroma prepošiljajo sezname ujetnikov in civilnih internirancev.

Delegatje mednarodnega odbora obiskujejo tabore, kjer so ujetniki. Oni sprouče razmere, govore z ujetniki in poslušajo pritožbe. Prizadevajo se, da jih poravnajo in izboljšajo. Meseca septembra 1939 je odbor, kakor v prejšnjih vojnah, začel oživljati centralno agencijo za izmenjavo informacij o vojnih ujetnikih. Danes ta agencija, ki ima svoj glavni stan v Genévi, vzdržuje več kot 20 podružnic v raznih švicarskih kantonih. Ima stotine uslužbenecv, tisoče prostovoljnih delavcev, prejema na deset tisoče pisem in paketov vsak dan in ima milijone imen vojnih ujetnikov v svojih seznamih.

Dostavljanje paketov, ki vsebujejo hrano, oblačila, knjige in druge stvari za ujetnike širom sveta, je orjaška naloga. V to svrhu je bilo treba ustanoviti veliko transportno organizacijo. Tovorne ladje Rdečega križa plovijo med Lizbono in sredozemskimi lukami. Več kot 6.000 tovornih vozov je že odredrlo iz Geneve, nosečih 12.000.000 paketov. Paketi, naslovljeni znanim ljudem, se dostavljajo maslovljenecem takoj, dočim se pošiljate za splošno distribucijo med ujetnike napravljajo v presledkih iz zaloga v skladišču Rdečega križa, ki se v to svrhu vzdržuje v Genévi.

Vsaka vojna ima tendenco razširiti delo mednarodnega Rdečega križa. Prvotna naloga je bila omejena na oskrbo bolnikov in ranjencev za časa vojne. Kmalu pa je prišel poziv, naj se ustanovi centralna obveščevalna agencija za vojne ujetnike. Poleg teh nalog odbor danes upravlja informacije o mrtvih in pogrebanih vojaki, zamenjavo onesplošljenih vajakov, premeštev vojnih ujetnikov v nevarne dežele, ako potrebujejo zdravniško oskrbo pod drugim podnebjem, repatriacijo civilnih beguncev iz vojnih zon, polskanje onih, ki so se izgubili med selitvijo velikih mas, povzročeno od vojne, dostavljanje hrane, oblačil in zdravniških zaloga civilnemu prebivalstvu in mnogo drugih nalog.

V namenu, da more v času vojne čimveč koristiti, je Rdeči križ prav tako delaven v času miru. Po zadnji svetovni vojni je bila vsled tega na vabilo ameriških krogov ustanovljena liga društev Rdečega križa. Dva glavna namena sta dala

na izlet na morsk dno, kjer je hotel gledati lepe rube in druge morske prebivalce.

"Pri kosilu se je gospod Peter spril z ženo, ker je v Londonu zapravila preveč denarja. Potem pa je pojedel žlico sode-bikarbone in legel, da se odpočije.

(Iz Domačega prijatelja.)

povod tej organizaciji: zboljšanje javnega zdravja in ustanovitev učinkovite službe za odpravo v slučaju javnih neizodgov.

Potom te lige, ki je povsem ločena od mednarodnega odbora, izmenjujejo društva Rdečega križa posameznih narodov med seboj informacije o svojem delovanju v svojih deželah in mednarodno.

Rdeči križ je na polju samaritanstva privedel skupaj vse dežele. On je edina zveza med razdrženimi narodi. Vsakdo je pristal njegovih načel. Vlade vsepovsod odobravajo njegovo svrhu in namene; prizadevajo se ravnati ne le po besedi, ampak po duhu dogovora in zaupanja, ki ga stavljajo na mednarodni odbor.

V tem delu utegne biti veliko upanje za bodočnost. Z besedami dr. Maxa Huberja, predsednika mednarodnega odbora: "Ne le v njegovem humanitarnem delokrogu je bila ustanovitev Rdečega križa epohalen dogodek. Obrnila je mednarodno pravo v smeri, ki končno morajo odpraviti podlago, radi katere je bil ustvarjen Rdeči križ; kar pomenja končno iztrebljenje vojne same. Prizadevanje humanizirati vojno je prvi korak na tej poti."

Italijanska zverinstvo na Hrvaškem in v Dalmaciji

Pod gornjim naslovom prinaša list "France" sledeče:

Situacija na Hrvaškem in v Dalmaciji postaja vedno težja. Ze v začetku so bili Italijani internirani vse one osebe, ki so jih smatrali za sovražnike.

Na Kranjskem in v oblasteh Istre in Dalmaciji so Lahi obkolili dne 6. jun. sledeče vasi:

Sveti Matej, Mladenci, Blažiči, Juraši, Sirole, Brnjaši, Sroki, Marčelje, Glavica, Saršoni. Potovili so 37 moških, ustrelili dva in razrušili vse hiše v teh vaseh. V Bistrici so bili ubiti trije laški oficirje — v znak maščevanja so Lahi uničili šest vasi, ustrelili 80 Jugoslovanov in deportirali vse prebivalstvo.

Bistrica leži v onem delu Istre, ki je bil leta 1918 proti volji tamošnjega prebivalstva prisojen Italiji.

Jugoslovanski londonski krogi so mnenja, da se vrši to preganjanje jugoslovanskega prebivalstva v reški oblasti po naratu, katerega cilj je popolno uničenje hrvaškega in slovenskega življa v teh krajih. Velik del jugoslovanskih rodoljubov je pobegnito v gore, kjer se je organiziral za borbo proti Lahom.

Italijanske izgube v Jugoslaviji

LONDON, 10. avg. (ONA). Laške izgube v Jugoslaviji tvorijo še vedno približno tretjino vseh laških izgub na vseh frontah.

Jugoslovanski londonski krogi poročajo o streljanju 19 talcev v teku zadnjih desetih dni v onih predelih Slovenije, ki jo upravlja vrhovno laško poveljstvo v Ljubljani.

Posebno stroge ukrepe so vpeljali tudi v zaščito kvizlingov, ki sodelujejo z laškimi obojavovalci. Italijani nazivajo svobodoborce "člane partizanske osvobodilne fronte" in se pritožujejo, da izpodkopljejo avtoriteto laške vlade v tej deželi.

Nestrpno čakajo druge fronte

"Nestrpno čakamo trenutka, ko se odpre zapadna fronta. Če ne bo kmalu nastopila in prinesla težko pričakovane zmage, bomo komaj vzdržali," tako se glasi kratko, ali to pa jedrnat poročilo iz starega kraja.

Z ničemer ne koristite Proletarcu bolj kakor s pridobivanjem novih naročnikov.

PROSVETNA MATICA

Jugoslovanske socialistične zveze

2301 S. Lawndale Ave. Chicago, Illinois

ODBOR:

John Berlig, Frank Cosen, Ivan Jontez, Etbin Kristan, Ivan Molek, Joseph Owen, Jahn Rak, Charles Pogorelec, tajnik

SEZNAM PODPORNH DRUŠTEV VČLANJENIH V PROSVETNI MATICI

S. N. P. J.

St. 1, Chicago, Ill. — Tajnik Anton Trojar, 2657 S. Lawndale Ave.

St. 2, La Salle, Ill. — Tajnik Fred Malgaj, 25 Westclox Ave., Peru, Illinois.

St. 3, Johnstown, Pa. — Tajnica Mary Vidmar, Stutzman St., Box 61.

St. 5, Cleveland, O. — Tajnik Ludvik Medvešek, 6409 St. Clair Ave.

St. 6, Morgan, Pa. — Tajnik John Wirant, Box 283, Bridgeville, Pa.

St. 7, Claridge, Pa. — Tajnik Mike Baloh, Box 212.

St. 8, So. Chicago, Ill. — Tajnik Joseph Kosich, 10154 Avenue L.

St. 13, Bridgeport, Ohio. — Tajnik Joseph Snay, RFD 1, box 7.

St. 14, Waukegan, Ill. — Tajnik Frank Bruce, 1141 Victoria St., No. Chicago.

St. 16, Milwaukee, Wis. — Tajnik Frank Perko, 831 W. National Ave.

St. 21, Pueblo, Colo. — Tajnik Frank Pechnik, 1232 Elfer Ave.

St. 29, Thomas, W. Va. — Tajnik Lenhart Werlinek, Box 165.

St. 33, Ambridge, Pa. — Tajnik Anton Ziberna, 205 Locust St.

St. 34, Indianapolis, Ind. — Tajnik John Sparenblek, 746 No. Haugh Street.

St. 35, Braddock, Pa. — Tajnik Louis Karish, 1902 Johnston St.

St. 36, Willock, Pa. — Tajnik John Dolenc, Box 73.

St. 39, Chicago, Ill. — Tajnik John Potokar, 2610 S. Ridgeway Ave.

St. 42, Sheboygan, Wis. — Tajnik Frank Jamnik, RFD 3.

St. 44, Conemaugh, Pa. — Tajnik Robert Gabrenja, 361 First St.

St. 47, Springfield, Ill. — Tajnik John Gorkic, 414 W. Hay St.

St. 49, Girard, O. — Tajnik John Tancsek, RFD 1.

St. 53, Cleveland, Ohio. — Tajnik Joseph F. Duran, 15605 Waterloo Road.

St. 54, Glencoe, O. — Tajnica Albin Kravjanja, Box 66.

St. 59, De Pue, Ill. — Tajnik John Zugich, Box 396.

St. 60, Lloydell, Pa. — Tajnik Ralph Jerman, Box 130.

St. 64, West Newton, Pa. — Tajnik John Kober, RFD 1, Box 117.

St. 65, Breezy Hill, Kans. — Tajnik Karol Derganc, R. R. 1, Mulberry.

St. 69, Eveleth, Minn. — Tajnik Louis Lessar, 407 Garfield St.

St. 81, Red Lodge, Mont. — Tajnica Mary Erznosnik, Box 753.

St. 82, Johnstown, Pa. — Tajnik Frank Chuchek, 442 Ohio St.

St. 87, Hermine, Pa. — Tajnica Marie Zornik, Box 202.

St. 88, Moon Run, Pa. — Tajnica Jerica Gorjup, Box 204.

St. 89, Midway, Pa. — Tajnik John Jr., Box 22.

St. 96, La Salle, Ill. — Tajnik Frank Dernach, 426 Union St.

St. 102, Chicago, Ill. — Tajnica Minka Alesh, 2124 S. Pulaski Rd.

St. 104, West Allis, Wis. — Tajnik Joseph Turk, 1225 So. 63rd St.

St. 106, Imperial, Pa. — Tajnica Mary Polask, Box 324.

St. 107, St. Louis, Mo. — Tajnica Theresa Speck, 4658 Rosa Ave.

St. 110, Chisholm, Minn. — Tajnik Frank Jenko, 411 4th St. S. W.

St. 118, Pittsburgh, Pa. — Tajnik Joe Hrvatin, 5419 Butler St.

St. 119, Waukegan, Ill. — Tajnica Antonia Bezek, 1124 Jackson St., No. Chicago, Ill.

St. 120, Gallup, N. Mex. — Tajnik Anton Gantar, 208 W. Princeton Ave.

St. 121, Detroit, Mich. — Tajnica Katherine Junko, 1215 E. Nevada

St. 122, West Allis, Pa. — Tajnica Theresa Gerzel, 334 Erie Ave.

St. 124, Forest City, Pa. — Tajnik Louis Sasso, Box 877.

St. 126, Cleveland, Ohio. — Tajnik John J. Gabrenja, 22010 Ivan Ave.

St. 137, Cleveland, O. — Tajnica Antonette Simich, 1091 Addison Rd.

St. 138, Canonsburg, Pa. — Tajnik John Zigmán, Box 221, Strabane.

St. 142, Cleveland, Ohio. — Tajnik Frank Sustarsic, 15726 Holmes Av.

St. 143, East Helena, Mont. — Tajnik Frank Perech, Box 327.

St. 147, Cleveland, O. — Tajnik Leonard Poljak, 1114 E. 169th St.

St. 158, Euclid, Ohio. — Tajnik John Ivančić, 20800 Miller Ave.

St. 168, Conemaugh, Pa. — Tajnik Blas Brezovic, Box 74.

St. 176, Piney Fork, O. — Tajnik John Mandich, Box 421.

St. 192, Milwaukee, Wis. — Tajnica Josefa Slapnik, 14 S. 14th St.

St. 198, Willard, Wis. — Tajnik Martin Kern, R. 1.

St. 206, Gross, Kans. — Tajnik John Shular, RR 1, Box 162, Arcadia.

St. 235, Newburg, Kansas. — Tajnik John Crepinsek, R. R. 2, Mulberry.

St. 244, Kaylor, Pa. — Tajnica Frances Zagar, RFD 2, Box 37, E. Brady.

St. 254, Bon Air, Pa. — Tajnica Sylvia Skedel, R. D. 2, Box 78-D.

St. 178, Piney Fork, O. — Tajnik John Mandich, Box 421.

St. 192, Milwaukee, Wis. — Tajnica Josefa Slapnik, 14 S. 14th St.

St. 198, Willard, Wis. — Tajnik Martin Kern, R. 1.

St. 206, Gross, Kans. — Tajnik John Shular, RR 1, Box 162, Arcadia.

St. 235, Newburg, Kansas. — Tajnik John Crepinsek, R. R. 2, Mulberry.

St. 244, Kaylor, Pa. — Tajnica Frances Zagar, RFD 2, Box 37, E. Brady.

St. 254, Bon Air, Pa. — Tajnica Sylvia Skedel, R. D. 2, Box 78-D.

St. 178, Piney Fork, O. — Tajnik John Mandich, Box 421.

St. 192, Milwaukee, Wis. — Tajnica Josefa Slapnik, 14 S. 14th St.

St. 198, Willard, Wis. — Tajnik Martin Kern, R. 1.

St. 206, Gross, Kans. — Tajnik John Shular, RR 1, Box 162, Arcadia.

St. 235, Newburg, Kansas. — Tajnik John Crepinsek, R. R. 2, Mulberry.

St. 244, Kaylor, Pa. — Tajnica Frances Zagar, RFD 2, Box 37, E. Brady.

St. 254, Bon Air, Pa. — Tajnica Sylvia Skedel, R. D. 2, Box 78-D.

St. 258, Bellaire, O. — Tajnik George Vucelich, 427 West 43rd St., Shadyide, O.

St. 262, Farrell, Pa. — Tajnik Frank Stambal, 1084 Sherman Avenue, Sharon, Pa.

St. 267, Kemmerer, Wyo. — Tajnik Anton Tratinik, Box 161, Diamondville, Wyo.

St. 268, Ely, Minn. — Tajnik Jacob Kunstelj, Box 523.

St. 275, Maynard, O. — Tajnik John Zoldek, Box 292.

St. 287, Burgettstown, Pa. — Tajnik Frank Laurich, 10 Linn Ave.

St. 295, Bridgeville, Pa. — Tajnica Frances Oblak, 921 McLaughlin Rd.

St. 299, Walsenburg, Colo. — Tajnik George Stiglich, 622 Main St.

St. 300, Braddock, Pa. — Tajnik Anton Rozanec, 1446 Grandview Ave.

St. 312, Cleveland, O. — Tajnik John Strancar, 716 E. 159th St.

St. 317, Export, Pa. — Tajnik Jacob Bele, Box 624.

St. 318, Baggaley, Pa. — Tajnica Theresa Arch, Box 46, Youngstown, Pa.

St. 321, Warren, O. — Tajnik Joseph Jez, 148 4th St. S. W.

WHAT IS FREEDOM?

Axis nations "promise a world in which the conquered peoples will live out their lives in the service of their masters."

The United Nations "plan a world in which men stand straight and walk free, free not of all human trouble, but free of despotic power, free to develop as individuals, free to conduct and shape their affairs."

So declares a recently-issued government pamphlet titled "The Four Freedoms."

Certainly, we want none of the Axis way of life. Certainly, we desire the freedom to speak our thoughts, to worship according to our understanding, to obtain creature necessities, to be independent of political tyrants.

Certainly, too, we want all the freedoms which we are assured the United Nations are planning.

However, we are awaiting a sign that will encourage us to hope that the high objectives now being extolled by our present political leaders will be, indeed, what the war's triumphant end will bring to the American people.

A man is not free unless he lives in the environment of freedom. He is not free unless he possesses an unassailable right that basic freedom—the freedom to work without the let or hindrance of any man, to enjoy the full fruits of his industry without paying tribute to another.

What, indeed, is freedom? It cannot be that freedom is the absence of responsibility to one's fellow man. A jobless man who is denied the right to work is not free; he is ostracized; he is more like a lost dog than a man who "stands straight and walk free."

We increase and dignify our freedom, not by being independent, but by belonging. A musician is free to express his finest talents only when he is a part of an orchestra. The individual gains in stature and nobility when he gives himself to a cause that is worth while.

We Socialists have always refused to accept "freedom" as the definition of a condition under which most people must work for the profit of a few people. It is not "freedom" when the means of life are owned by a small group and when the many must accept the terms of the few to be permitted to use the tools that make life possible.

It may be that absolute freedom, like perfection, never can be achieved; that the utmost we can expect is to advance from freedom to freedom, casting off old freedom and putting on new and better ones.

If that be the way of human progress, then we are certain that the next upward step cannot be taken until mankind adopts a system of social economic ownership that will fit with the fact of social production and world-wide inter-dependence.

We will never advance to a higher freedom so long as the means of life are privately owned; nor so long as one man can deny another an honorable place in the scheme of things.

If, when our political leaders speak of freedom, they mean a socialized economy and the outlawing of human exploitation in all its forms, then they mean freedom. Otherwise social controls can mean only that most of us will be regimented in the service of a master class. — Reading Labor Advocate.

Russia's New Admirers

If the war were not so serious a matter, one could certainly get a laugh out of the American newspapers which ordinarily see only a red hue in Russia but are now assuring their readers that our heroic Allies, after withstanding "a pressure terrible to contemplate," will continue to withstand it without the opening of a second front this year. One such newspaper, published approximately 837 1/2 miles west of Providence, R. I., devoted an entire column recently to "Russian courage" and stamina without once referring to Reds or Communists. It gave Hitler no comfort unless, perchance, he believed the statement that Marshall Budenny is commanding on the central front, where Gen. Zhukov is doing quite well thank you. (Budenny was relieved of command in the south a year ago.)

However, we have been hearing of Russia's strong position from other sources—to wit, the Berlin radio. Is it not strange that Herr Goebbels and the Nazi high command are so modest about German advances in the Caucasus and along the Don? No prediction of Red Army collapse, nothing whatever to alarm Russia's allies. That is the new Nazi "line." America and Britain must be lulled to sleep, lest they go to Russia's aid this year, when help is so desperately needed, instead of next year, when it may be too late.

We always thought that the American "Commies" won the world's about-face championship when they followed Stalin to Berlin and back. They are left in the shade, however, by the American editors who agreed with Goebbels last year that Russia was beaten and agree with his inference now that Russia is unbeatable, both ideas leading to the same conclusion: that we should not help Russia—the one conclusion which, if adhered to, might put us under the heel of Hitler.—The Chicago Sun.

Why Business Lags on Wall Street

Wall Street complains that there is a lack of "public interest" in the activities of the Stock Exchange. The "lamb" refuse to come into be "sheared."

Perhaps an explanation may be found in the lengthy report made public recently by Uncle Sam's Securities and Exchange Commission. It ordered suspension of trading in Class A stock of the Associated Gas & Electric Company on the ground that the paper is worthless.

For years, according to the S. E. C., the accounting firm of Haskin & Sells made obviously false reports of the financial condition of this huge holding company. On the strength of these reports, Howard C. Hopson and his associates poured \$169,000,000 of "water" into their securities and then unloaded on the public.

Hopson will be recalled as the rascal who launched a nation-wide "blitzkrieg" against the holding company legislation when it was pending in Congress. He spent \$1,000,000 of his stockholders' money on that venture, but fortunately he was exposed by a Senate committee.

Eventually Hopson was sent to the penitentiary and stripped of most of his ill-gotten gains, but, of course, the stockholders, most of them "little fellows," were never reimbursed.

Similar skulduggery was uncovered in many other instances and naturally investors came to the conclusion that they should not invest their savings with such unscrupulous manipulators.

So they are staying out of Wall Street and in doing so they are displaying good sense. Instead of playing a game where the cards may be marked, they are helping Uncle Sam finance the war by investing in government securities.—Labor, Washington, D. C.

He Couldn't Bamboozle The Farmer This Time

TOPEKA, Kans. — Someone has said Senator Clyde M. Reed of this state is the "vainest member" of the U. S. Senate. However that may be, the Senator's cocksureness certainly received a frightful jolt in the primary which took place on August 4, this year.

Reed has two years more to serve in the Senate, but his hostility to union labor is so intense that he announced for the Republican gubernatorial nomination with just one plank in his platform—"we must curb the unions."

He thought that would go over big

with the farmers, but it didn't. Reed, despite the prestige of his high office, polled only about one vote in four.

Of course, he didn't resign from the Senate. He wasn't willing to take that much of a chance.

By way of contrast, Senator Arthur Capper, who always carries the endorsement of the Standard Railroad Labor Organizations, and is proud of it, swept the Republican primary for a fifth term in the Senate. Former Senator George McGill will be his Democratic opponent. He, too, has a good labor record.

The moral of this state seems to be that farmers can't be bamboozled as easily as some anti-labor demagogues imagine.

THE MARCH OF LABOR

Yugoslav Guerrillas Keep Enemy Bussy

By M. W. FODOR in The Chicago Sun

In these war days, otherwise so devoid of all color, the achievements of the Yugoslav guerrillas under Gen. Draza Mihailovitch are certainly providing us with plenty of dramatic and adventurous news. If we were not so busy with reports from Russia, the Pacific and from the other war fronts, these daring enterprises directed by Gen. Mihailovitch would deserve more attention, because they amount almost to a second front. At least Yugoslav resistance is now engaging an increasingly large number of Italian troops.

It is estimated that the Italians are obliged to keep a quarter of a million men in Yugoslavia. Because the Italians suffered serious reverses the Nazis were compelled to dispatch not only large numbers of Gestapo and storm troops into Serbia but were forced to send armored divisions of German Reichwehr troops, too.

Mihailovitch's fight is greatly aided by the ruggedness of the country. He forces the Italians and Germans to fight on battle grounds which he chooses himself and consequently the Serbs have all the advantages in a country where they know every inch of soil and where the population is aiding them in every way. This and their extreme courage make up for any deficiency in arms.

Daring Raids

The most daring of Mihailovitch's recent exploits were the two raids on the Italian cities of Trieste and Fiume. When I say Italian cities I mean Italian by geographical consideration such as existed before the present war, Fiume should have belonged to Yugoslavia (President Wilson sought this change), but before the Versailles conference could reach a decision the Italian poet, Gabriel d'Annunzio, with a group of Italian volunteers, occupied the city and established the "Free City of Carnaro." Later an Italo-Yugoslav agreement allotted Fiume to the Italians, Yugoslavia retaining only the parts of the city which were on the left bank of the Fiumara River, under the name of Susak.

Trieste used to be the chief port of the old Austrian Empire until 1918, but, although the population of Trieste and of the entire surrounding area is Slovene, (a branch of the South Slavs), the city and the port were given to Italy, together with the entire Istrian peninsula, also overwhelmingly Slovene.

They Hate Conquerors

The Croations in the Fiume district and the Slovenes of the environs of Trieste naturally hate the Italian conquerors and their heart is with the guerrillas of Mihailovitch. Thus, with the aid of the local population, Mihailovitch was able to carry through his two dramatic raids, the one which took him 25 miles west of Trieste and the other just about eight miles distant from Fiume.

Trieste, though an important harbor, is situated on a mountainside which drops precipitately into the sea. The business section of the city occupies all of the available flat land; the rest of Trieste is on the hillside. The railroad line from Venice on the one side, and from Vienna on the other, converge toward Trieste high on the mountainside and then, through many tunnels and steep mountainside constructions, descends

into the town. Above Trieste is the railroad junction of Nabrezina, high up in the mountain, and from near Nabresina you can look down on the city and bay. It is a beautiful picture, indeed. The sea at this time of the year is incredibly blue, as blue as lapis lazuli; the mountainside is barren and brown, but down on the seashore there are palm trees and cypresses, and in the gardens of the villas around Trieste the geraniums, asters and the lilies are blooming.

Supply Lines Cut

Mihailovitch's warriors sneaked along the railroad line. Though the reports did not describe the damage, I surmise that one tunnel after another was blown up and bridges dynamited. The mountainsides rise steeply from Fiume. On the top of a 2,000 foot mountain is located the ruins of a fortress, Trsat (Terzato), once held by Francopani, an old Croatian family, in the Middle Ages. These robber barons controlled the trade route to Fiume. The railroad runs high on the mountainside, and from the towering altitudes one can look down into Quarnero Bay and Fiume and into the Bay of Buccari (Buccari) on the other side.

At Fiume, Mihailovitch probably dynamited tunnels and bridges. Thus the Italian land supply lines into western Yugoslavia were cut off.

But Mihailovitch went further. He raided the Dalmatian coast, he penetrated as far as a port near Sibenik and succeeded in destroying harbor installations. Near Split (Spalato) he destroyed installations at the Suk bauxite mines, one of the important raw material deposits of aluminum; the ore and its products had gone almost exclusively to Germany.

People Await Zero Hour

In the same way he raided the mountainous country between Cetinje and Mostar, thereby greatly aiding the dissatisfied Montenegrins. Before 1918, Crna gora or Montenegro was an independent kingdom. In that year it became a part of Yugoslavia. It deserves its name, which means "Black Mountains." The black basalt rocks tower menacingly above the blue sea of the Adriatic. I counted 25 hairpin turns from Kotor (Cataro), the Dalmatian coastal city, to Cetinje, and through these dangerous turns one proceeds into the country of the Black Mountains.

Through these dangerous roads the guerrillas of Mihailovitch swooped down on Kotor and destroyed harbor installations, as well as the road leading from Cetinje to Kotor.

King Peter, taking notice of Gen. Mihailovitch's successes, recently named him chief of staff in the field, in addition to his post as minister of war in the Yugoslav cabinet. The king has also transferred the seat of the high command of the Yugoslav army from Cairo to Yugoslavia. (Mihailovitch was advised of his selection by radio.) The announcement pointed out that "this appointment is a sign that zero hour is approaching and that the high command is preparing the people of Yugoslavia to rise against the enemy."

The census bureau calculates that there was one accidental death, on the average, every five minutes during 1940. One-third of these were automobile fatalities.

NEW ORGANIZATION OF COMPANY UNIONS OPPOSE AFL, CIO

CHICAGO (FP). — The company unions which have been legally clever enough to escape the NLRB are forming a national federation to be formally organized at a convention here Oct. 2, 3 and 4. The chief purpose will be to fight the AFL, CIO and other legitimate organizations.

Claims of more than a million members were made at a preliminary conference July 26 at which a dozen so-called independent unions were represented, according to Donald P. Cameron of Milwaukee, who acted as temporary secretary and who said he represented the Associated Unions of America.

Cameron made it clear that the federation's chief aim will not be the welfare of its members but to spread disruption among U. S. workers when he said: "Organization of the new federation was decided by representatives of more than a million men and women disgusted with both the AFL and CIO."

The federation convention will follow first convention of the newly organized national association of public utility company unions—the United Utility Workers' Union—in Chicago Oct. 1. The UUUW was not included by Cameron but the proximity of time and place indicated it would line up with the others.

PROTESTANT LEADERS ON WAR

Feeling that American churches had not expressed their support of the war efforts of the United Nations with sufficient vigor, 93 outstanding Protestant leaders on August 13 joined in a statement calling for the defeat of the Axis as a world system in which "brute force is the only arbiter and the annihilation of justice and good will its first objective."

The signers declared they could not remain silent because at stake is the Christian concept of man's destiny and the opportunity for years to come to work toward its fulfillment. Also at issue, they said, were ethical problems toward which no Christian could remain indifferent.

"Our declaration is that of individual Christians," the statement read, "but we believe we express the mind and conscience of an overwhelming majority, not only of American Christians but also of that larger community of Christians which transcend national lines and, even in nations at war, remains unbroken."

"We desire peace. But submission to the arrogant pretensions of a 'master race', to the enslavement of nations, to the destruction of civil liberties, to the regimentation of conscience and to the suppression of the free Christian witness lead, not to peace, but to paganism, to hatred and to war. Victory for the Axis powers would bring moral and spiritual disaster for their own people no less than for those of the conquered nations."

While renouncing hatred and vengeance for the peoples of the Axis nations, the Protestant leaders emphasized that they sought the destruction of totalitarian forces and "as Christians wholeheartedly assume our share of the price which must be paid in effort, sacrifice and suffering to save mankind."

Profanity in Government Offices Condemned

The swearing must have been bad. —Mrs. Christine Haythorne felt that the use of profanity by her fellow-workers in the Board of Economic Warfare was so bad that she wore a sign proclaiming "Christ Came to Save Sinners." The "swearing and cursing" which goes on in government offices, she said, is "terrible."

Mrs. Haythorne was told to take time off until she could desist from wearing the sign, it distracted other workers.

When the Marines get their service pack, there is included therein a bright shiny new shovel case in a muslin carrier. The shovel costs 63 cents and the carrier 39 cents, or \$1.02 for the ensemble.

These trenching shovels are used by the Marines around camp, digging trenches, setting up barbed wire entanglements and in many other ways. Your purchase of War Bonds and Stamps every pay day can readily equip our forces with these necessary implements for warfare. Invest at least ten percent of your income every pay day. Buy War Bonds and Stamps from your bank, your postoffice and at retail stores. U. S. Treasury Department

ARGUMENTS OF APPEASEMENT

The demand for a Second Front is sweeping America. Led by organized labor, the people of this country, just as in England, are rising in support of their government to demand that offensive strategy for victory replace the defensive strategy of defeat. President Roosevelt has the overwhelming support of the people in his agreement with Great Britain and the Soviet Union for a three-nation simultaneous attack against the Fascist Axis in 1942.

But it is late—terribly late. June, July and already part of August have passed since the agreement was made. Hitler is still free to concentrate all his force on one front, and he is still winning tremendous victories.

The President has pledged a Second Front, the people are behind him. Why then is it so dangerously delayed?

Do not underestimate the power of the appeasers. Consider their grip on great portions of the press. Great wealth, high position, too often fight on their side.

In an undertaking as serious and costly as the Western Front, must be, our government deserves and must have not only majority support and encouragement, but full, united, determined backing by every patriotic American.

The appeasers constantly shift their ground and their arguments, to serve best their purposes of division, indecision and delay in the attack upon the Fascists.

They used to say:

"We don't want a Second Front. Anyway, it is impossible."

Those arguments have been blasted away. The people today know that they must have a Second Front, and the highest military authorities in the country, Generals Somervell and Marshall, have declared it is possible.

The pro-fascists are on new grounds now. We must keep chopping down their new arguments as they squirm and retreat from position to position. Their new arguments are less bold, but not less damaging to the united support that the President needs.

They say:

"We want a Second Front. Everyone does. But we're not military experts. Leave it to the generals."

One does not have to be a military expert to know that three countries fighting at once have a better, quicker chance for victory than by waiting to be knocked off one at a time. We don't try to tell the generals exactly where to step ashore, or what weapons to use, or how to deploy their men. We say, "Get in there and fight, with everything you've got." It doesn't take an expert to know that that is how all wars are won.

They say:

"The President wants a Second Front. If we start yelling for one, it will be an insult to the President."

It is a strange way to insult a man, to agree with him and back him up 100 per cent. If the President thought the people's demand for a Second Front were an insult, would the Administration's chief spokesman on foreign affairs, Sen. Pepper, have been the main speaker at CIO Second Front rallies in New York and Washington within the past two weeks? Sen. Pepper said, "Nothing we can do is so dangerous as to do nothing."

They say:

"This talk about a Second Front is just to help Russia."

When a man tells you that, find out, if you can, where he got it from, for that argument comes direct from Naziland.

That man is saying to you, "I hate my country's ally, so much I don't want to hit my country's enemy."

From there it is only a short step to think, "I hope my country's enemy defeats my country's ally."

And from there a still shorter step to this, the very center and core of all appeasement:

Labor, which supports a Second Front for victory for America, must face and overcome every new argument of defeat in the fight to unite the people behind the strategy of Victory.—UE News.

WHAT THEY SAY?

Cordell Hull, Secretary of State:

"Liberty is more than a matter of political rights, indispensable as those rights are. In our own country, we have learned from bitter experience that to be truly free, men must have, as well, economic freedom and economic security—the assurance for all alike of an opportunity to work as free men in the company of free men; to obtain through work the material and spiritual means of life; to advance through the exercise of ability, initiative and enterprise; to make provision against the hazards of human existence. We know that this is true of mankind everywhere. We know that in all countries there has been—and there will be increasingly in the future—demand for a forward movement of social justice. Each of us be resolved that, once the war is won, this demand shall be met as speedily and as fully as possible."

"All these advances—in political freedom, in economic betterment, in social justice, in spiritual values—can be achieved by each nation primarily through its own work and effort, mainly through its own wise policies and actions. They can be made only where there is acceptance and cultivation of the concepts and the spirit of human rights and human freedom. It is impossible for any nation or group of nations to prescribe the methods or provide the means by which any other nation can accomplish or maintain its own political and economic independence, be strong, prosper, and obtain high spiritual goals. It is possible, however, for all nations to give and to receive help."

"That which nations can and must do toward helping one another is to take, by cooperative action, steps for the elimination of impediments and obstructions which prevent the full use by each—for the welfare of its people—of the energy and resources which are at its command. And the nations can and must, again by cooperative action under common agreement, create such facilities as will enable each to increase the effectiveness of its own national efforts."

More and more the farmer is becoming the man of the hour. That is what Secretary Wickard had in mind when he said "Food will win the war and write the peace." Whatever the post-war world brings, nothing worth while will be possible unless man has enough to eat.

"As one of our peace aims, I believe with many others that adequate food should be regarded as a basic right, along with such rights as freedom of speech, press and religion. Just about every American agrees with Presidents' Four Freedoms as our goal, and the fourth of these—freedom from want—includes having enough to eat."

Ralph Bard, Assistant Secretary of the Navy:

"The Navy and organized labor realize that the American intention is to win this war together. We shall not come to victory separately. To cement this unification of purpose, and to strengthen the national effort in producing the instruments of war for our fighting men on a world-wide scale, the Navy, in its own labor policy, has kept one fact steadily in mind—this is the war of the common man. Its labor policy must, therefore, be progressive and liberal. It has to be, since its profound direction must necessarily lead, by the use of sea power, to that victory by which the common man will possess his inheritance of security and prosperity in the new world of peace."

40-cent Minimum Wage For Railroad Carrier Industry Approved

A wage order to be issued establishing a minimum wage rate of 40 cents an hour in the railroad carrier industry will increase the wages of between 35,000 and 50,000 of approximately 1,350,000 workers employed in the industry. It was announced recently by L. Metcalfe Walling, Administrator of the Wage and Hour Division, U. S. Department of Labor.

The wage order will be effective August 31, 1942. Mr. Walling stated, adding that he had approved the unanimous recommendation of an industry committee for the railroad carrier industry which studied economic and competitive conditions in the industry.

Census bureau records for 1940 show that 47 out of every 1,000 babies died before reaching their first birthday. This was less than half the 1915 toll of infant deaths per 1,000 births.